

sezona 2020/2021

■ Nejc Gazvoda

jazz

Vsebina

- 5 Eva Mahkovic what happened to the women we were supposed to become?
- 13 Janez Lapajne Ostati inu postati

Nejc Gazvoda

Jazz

Romantična drama, 2020

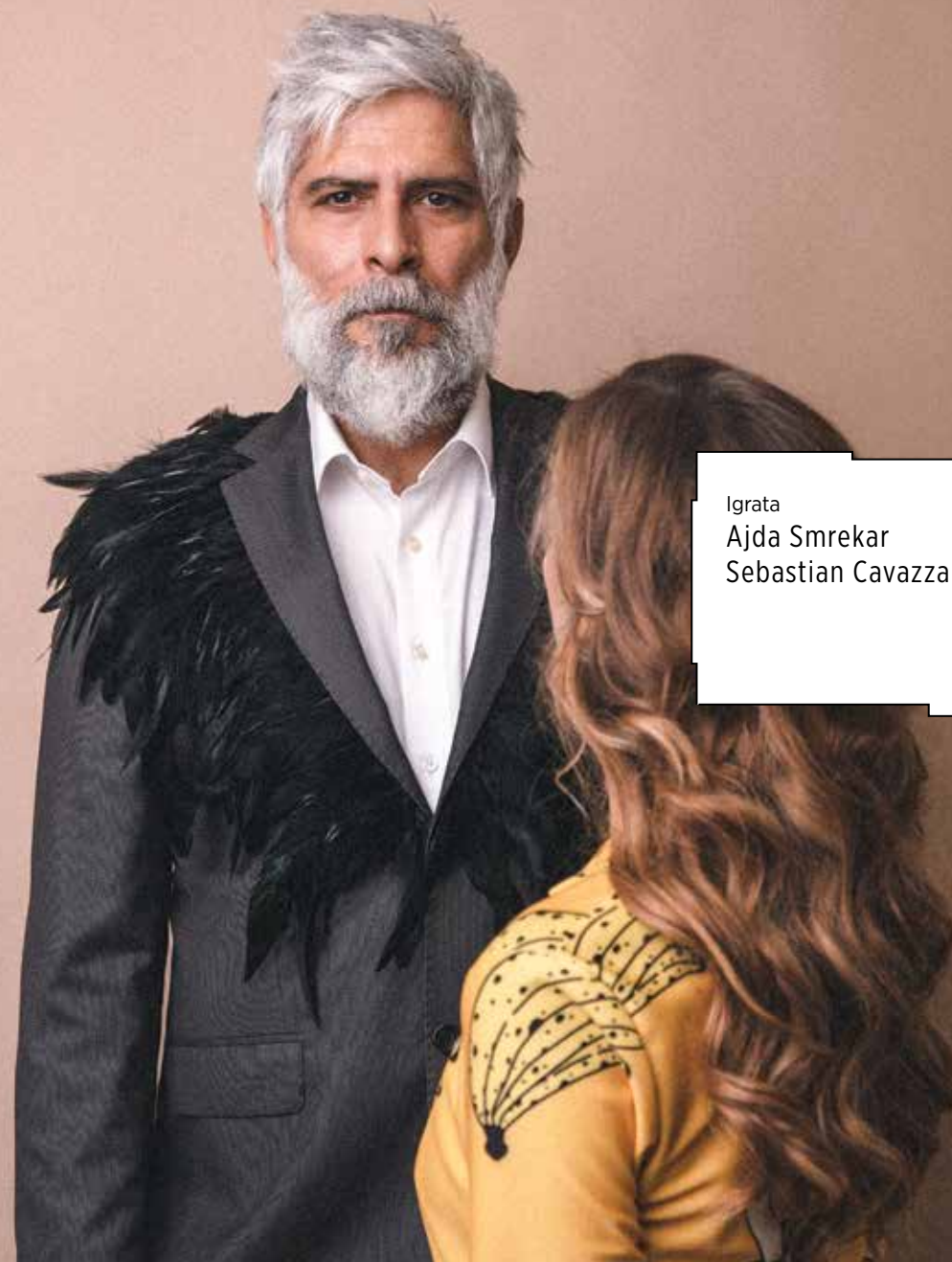
Krstna uprizoritev

Spletna premiera 31. decembra 2020

Režiser **Nejc Gazvoda**
Dramaturginja **Eva Mahkovic**
Scenograf **Darjan Mihajlovič Cerar**
Kostumografka **Katarina Šavs**
Avtor glasbe **Igor Matković**
Lektor **Martin Vrtačnik**
Oblikovalec svetlobe **Boštjan Kos**
Oblikovalec zvoka **Matija Zajc**

Vodja predstave **Jani Fister**
Šepetalka **Lejla Žorž**
Tehnični vodja **Janez Koleša**
Vodja scenske izvedbe **Matej Sinjur**
Vodja tehnične ekipe **Branko Tica** in **Boris Britovšek**
Tonski in videotehnik **Gašper Zidanič** in **Matija Zajc**
Osvetljevalca **Boštjan Kos**, **Janez Vencelj** in **Bogdan Pirjevec**
Frizerka **Anja Blagonja**
Garderoberka **Angelina Karimović**
Rekviziterki **Brina Šenekar** in **Erika Ivanušič**

Sceno so izdelali pod vodstvom mojstra **Vlada Janca** in kostume pod vodstvom mojstric **Irene Tomažin** in **Branke Spruk** v delavnicah MGL.

Igrata
Ajda Smrekar
Sebastian Cavazza

Ajda Smrekar

Eva Mahkovic what happened to the women we were supposed to become?

danes sem vstala ob 7.20, da sem bila lahko ob 8.30 na laserju. to je bil peti poseg in za paket šestih sem plačala že več kot 1500 evrov, čeprav je to – včasih, ko pomislim – kaprica in zunanja zahteva in samo sebi namen, saj nikoli ne nosim kril in ne maram poletja in poleti nikamor ne grem na poti na laser sem seveda poslušala taylor, novi surprise lockdown album z naslovom *evermore*, tokrat komad številka dve: *champagne problems* in spet, kot skoraj skos v lajfu, mislila, kako drago utrujajoče žalostno je bit ženska {do kakršne sem do zdaj prišla}. (in da bo hkrati vse, kar bom zdaj povedala, samo moj **champagne problem* in nič relevantnega in nič velikega in bi zato verjetno morala bit raje tiho.) enivejs ta teden razmišljam o stvareh, ki jih lahko povem o ženski izkušnji od sredine osemdesetih do 2020 seveda zato, ker o tem razmišljam skos in ker je to od skos moja tema pa tudi zato, ker moram ta teden nekaj napisat za gledališki list *Jazz* (lika sta dva, Moški in Ženska, ampak kot ponavadi je moj koncept spet pisat samo o Ženski) samo da sem se vsakič, ko sem začela bolj klasično formo {tekstov očitno ne znam več pisat v word, ampak samo še v notse}, zapletla v klišeje, približke, pretiravanja in posploševanja, ki nič ne pomenijo ki sem jih res do konca sita, in čeprav

je tudi to, kar imam sploh za povedat,

najbrž kliše

**champagne problem*

se mi ta format zdi bolj resničen

torej:

what happened to the women we were supposed to become?

(in kdo bo o tem

o naših

**champagne problems*

zares sploh govoril.)

what happened to the women we were supposed to become?

to piše na platnici romana *expectation* anne hope. brala sem ga enkrat spomladi. to je roman o treh prijateljicah.

ki so to (prijateljice) najprej zlahka lahko, potem se njihova pričakovanja od lajfa in sebe spremenijo, zato razočarajo

sebe in druga drugo.

(prijateljstvo se spremeni.)

(predvsem pa se spremeni, kdo postanejo one

kdo sem Jaz.)

letos poleti, ko je bila spet skoraj svoboda, smo še z dvema puncama, ki ju imam rada, v bazenu spa lepa vida

primerjale svoje formativne deklliške spomine:

vzgojiteljica lili z dolgimi lila nohti

posoda okroglih steklenih kamnov vseh barv, ki so z gledali kot zaklad

{prepričanje, da boš, če boš v peskovniku dovolj dolgo brskala po pesku, mogoče res našla zaklad}

{diamant}

my little pony z roza grivo in zvezdicami, ki so se svetile v temi

pobarvanke, ki jih oči ni pustil kupit, ker **ubijajo domišljijo*

sladkorna pena, ki je nisi dobila, ker je slaba za zobe

ali ki si jo dobila, da si dala mir

barbie telovadka

barbie hollywood

the littlest pet shop

zavist

in potem kasneje:

phard majice in sisley in miss sixty džins

pirs v popku (moj je bil rinkica), ki smo si ga punce iz osmega a naredile v bežigrajski zlatarni

ljubezni

ljubezni

in razočaranja

razočaranja skos

latinščina

(what happened to the women we were supposed to become?)

*(*champagne problems)*

in potem dvajseta, heartbreak

to

in potem pa samo še work work work {kariera? hehe} in

potem pa samo še

to, kar je zdaj:

work work work {kariera? hehe}

heartbreak

drugi, ki so si uredili lajf

drugače

(champagne problems)

razočaranja

{in vsa nova razočaranja, ki temu sledijo}

in potem samo še to, kar je zdaj:

delo in heartbreak in kriza in kariera in prijatelji in izgube in iluzije in izgube in nakupi in trud trud trud skos in ne

moreš se orest svojih razvad in kredit in izgube in what a shame she's fucked in the head, they said, in izgube

in meni se zdi, da vse delam prav, ampak zakaj je potem

tako težko

vse to ne bi smelo bit tako težko

**champagne problems*

this is what happened to the women we were supposed to become

**champagne problems*

ampak

tudi to, da

vse to ne bi smelo bit tako težko.

enivejs

ta teden in sploh skos

torej razmišljam, kaj si želim ob koncu tega groznega leta

kaj si sploh želim od lajfa, od sebe:

itak, želim si tiste prada loafers

in to, da grem dons v wolfova V in kupim nekaj in nimam še dve leti slabe vesti

želim si

da se zbudim in nisem najgrša oseba na planetu in vsak dan grša

želim si, da bi nekako preživela božič

nekako ne v osami in grozi (kakršno ti lahko nanudi predvsem družba najbolj tvojih, ampak drugačnih ljudi)

želim si, da se ne bi bala sprememb

želim si, da mi svojih življenjskih odločitev ne bi bilo treba zagovarjat

vsak dan

kot na faking zatožni klopi

ker guess what, tudi sama skoraj v nobenem trenutku nisem prepričana, da so

prave

(a kdo je? tell me now)

želim si, da me ne bi ponižujoče razveselila vsaka najmanjša pozornost

{želim si, da tega veselja ne bi občutila kot ponižanje}

želim si, da me ne bi bilo ves čas strah

želim si, da se ne bi

čisto vsem drugim vedno zgodilo

več kot meni

(smrtni greh: zavist)

želim si, da me mojega lajfa kljub vsemu

(to hkrati je in ni res, težko je določiti resnico)

ne bi bilo ves čas

sram

ob vsem tem si je še najlažje želet prada loafers

*(*champagne problems)*

this is what happened to the woman i was supposed to become.

enivejs

ko je nejc pred dvema letoma za *tih vdih* napisal petro, sem bila kar zelo petra (jezna in tiha in razočarana)

dons sem tudi kar precej Ženska iz *Jazza*

ker se ji stvari ne izidejo

ker noče bit seksi muca

ker govori kontradiktorne stvari

ker je prvič teta in je to obenem sreča in tudi osebni poraz

ker ne prizna, ampak se trudi, da bi v lajfu

od lajfa vseeno Nekaj Bilo

{iluzija, da v ljubljani

na neki strehi

še obstajajo novi ljudje}

ker jo je svojega lajfa čisto do konca ves čas

sram

*vse sem zajebala, ampak sem srečna

to najbrž ni res, je pa *majhen predah, gram upanja, *poslednji afterparty* (glej: dino pešut)

ampak

vseeno

kakor koli

vse to ne bi smelo bit tako težko.

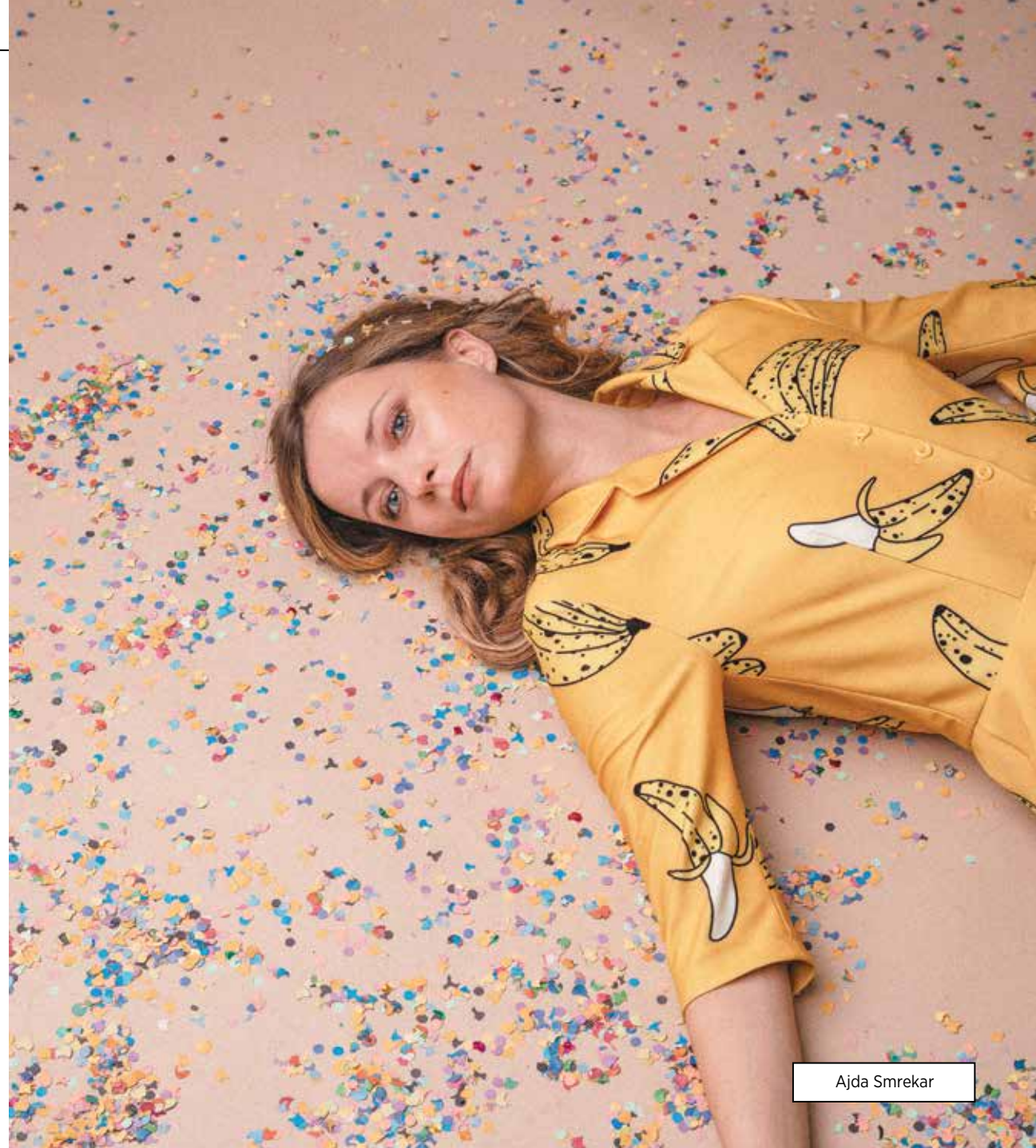
to je vse, kar lahko zdaj povem.

ta tekst sem začela v wordu, napisala 7500 znakov, zavrgla vse in še enkrat začela in končala v notsih, kot vse,

kar these days pišem

zdaj bom to še prilepila v svoj klasični medij

če je kliše, je vsaj moj.

Sebastian Cavazza

Janez Lapane

Ostati inu postati

Generacijska uokvirjenost pripovedi in nerazčiščena intimna preteklost oseb sta stalni spremljevalki del Nejca Gazvode. Že v njegovem pretanjenem dramskem prvencu *Gugalnica* (2007) se Frenk in Maks, prijatelja iz mladosti, soočita z nepokopano skrivnostjo, ki se neke zime vrne v lahni, poletni oblekici in zaniha njuno vest ... *Jazz* (2020) je niz srečevanj in zbliževanj dveh generacij nasprotnega spola, je dramska skladba za duet o osebnem in stacionarnem stanju v petih stavkih.

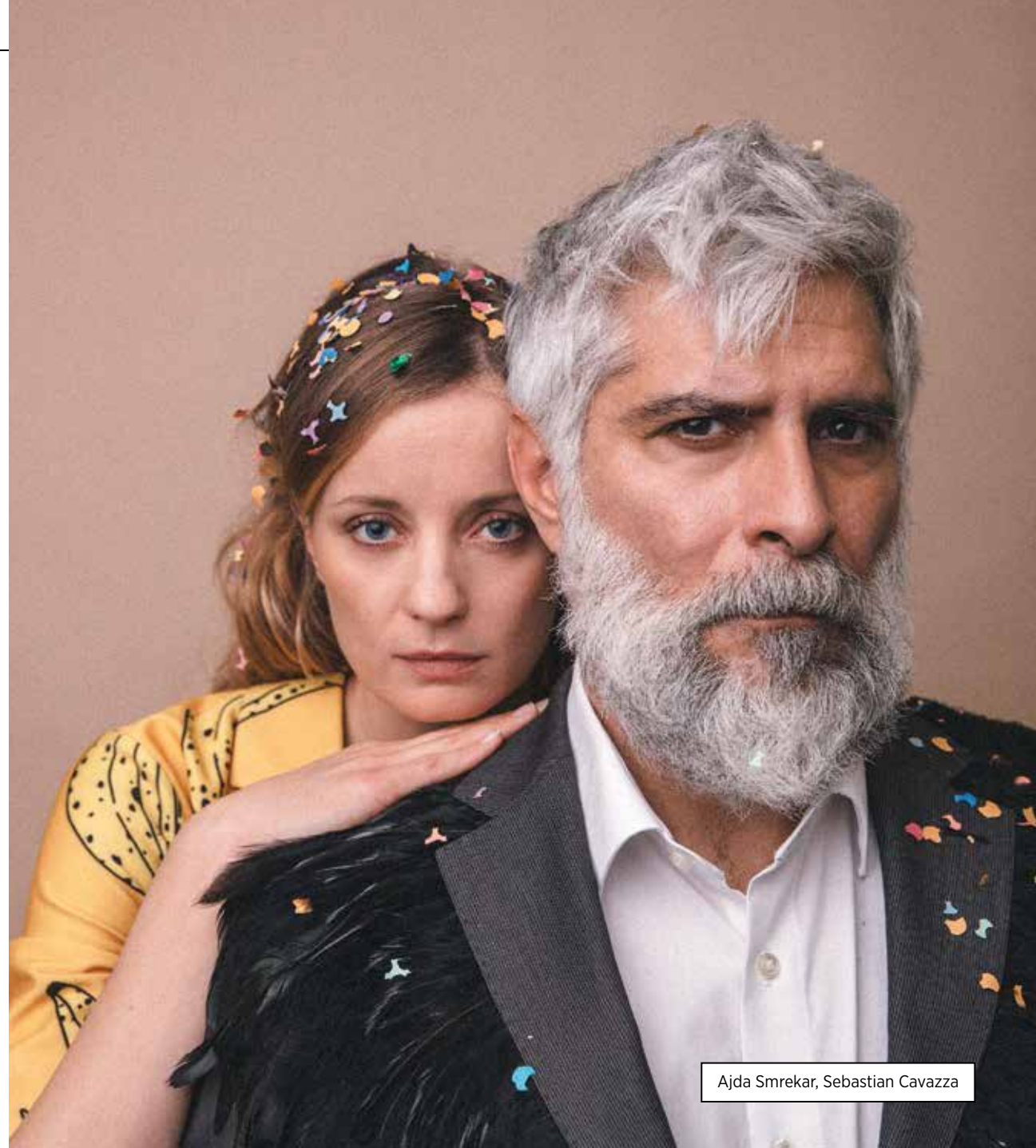
Moški je odraščal, ko so telefoni namesto intimne imeli žico in nepremično lokacijo, prvi osebni računalniki pa so si, če sta družinski proračun ali žepnina to dopuščala, šele utirali pot v naša domovanja. Ženska je predstavnica pedskejterske generacije; v njenem otroštvu sta bila osebni računalnik in mobilnik še ločeni napravi. Kot sta ženska in moški v *Jazzu* v obdobjih, ki minevajo med njunimi bežnimi srečanji, fizično ločena. Ta obdobja (s)poznamo le iz njunih (iz)povedi.

Gazvoda, kot filmar po duši in po poklicu, ne obvlada le časa in prostora, ampak elegantno obvlada tudi t. i. obprostor, ki mu v filmskem žargonu radi rečemo off prostor. Pravzaprav je cel *Jazz* obdan z obprostorom: od fizičnega, tj. z novodobno aristokracijo spodaj in širnega neba zgoraj, do mentalnega, na trenutke spominskega,

polnega osebne prtljage. Na tisti strehi, kjer se enkrat na leto dobivata ženska in moški, je ves njun svet. On se takoj na začetku, ko stopi na streho, oblečen v ptiča, razgleda naokrog in pogleda čez rob. S tem pogledom nam, ki dogajanje lahko zgolj opazujemo, vzpostavi obprostor, brez katerega vidni odrski prostor, in še izraziteje filmski, nima ne obstoja ne smisla. In troedini svet *Jazza* je kmalu še bolj pojasnjen, ko se moškemu na strehi pridruži ženska. Njuna tretjina sveta je na strehi, njihova v hiši in skupna, se pravi tudi naša, povsod naokrog.

Toda prostorska duhovitost v *Jazzu* je v na glavo obrnjenem svetu. Streha, kamor ženska in moški enkrat na leto vsakokrat zahajata na svoj zapriseženo zadnji čikec, ni le pod širnimi vesoljem, ampak stoji predvsem nad svetom, ki je v preživetveni verigi nad obema sanjavima dušama. Skratka, ona in on se dobivata na strehi sveta, ki je nad njima. Poleg olajšujočega umika navzgor, v zavetje enega dima pod milim nebom, jima začasni zgornji položaj enkrat na leto nudi varljiv občutek za (ne)obvladovanje svojih življenj. Vsako od petih koledarskih let za vsakega od njiju posebej dobi svoj smisel šele tik pred iztekom. Njune bežne obletnice so vmesni časi na progi med hrepenenjem in prelomljenimi obljubami. Streha je kot časovna postaja, na kateri se po ustaljenem voznem redu vedno znova srečata, preden vstopita vsak na svoj naslednji vlak nadzemne železnice.

Že lep čas, in v vseh sistemih, je kritika kapitalizma karierno zanesljiva tržna niša – še posebej v kapitalizmu, v katerem se je razrasla že v pravo multinacionalno z vsemi pripadajočimi in spremljajočimi lovskami. Nejc Gazvoda je preveč luciden in človeško radoveden avtor, da bi skušal jahati na tej utrujajoče uhojeni, pogosto tudi zahojeni stezi. Rajši zgolj poravna sedlo in za hip vtakne nogo v streme, ne da bi se sploh zavihtel na preizkušeno kljuse. Ravno toliko, da bo lahko površnega gledalca, ki ob obiskih gledališč pozablja puščati FDV-jevsko in sorodno prtljago v garderobi, zavedel z dvema ali tremi mimogredočimi replikami. Najprej, že ob njunem prvem srečanju na terasi, ko ženska, ki nikoli ni živela v socializmu, hecno povpraša po njem: *Kje je socializem, ko ga človek rabi, a ne?* Moški, ki je odraščal v socializmu, a očitno nikoli resno in zainteresirano premišljeval o njem, o nekdanjem režimu odvečno navrže zdolgočasen spominček: *Kaj pa vem. Živ dolgčas. Dobra muska. Vojska. Basket.* Malo pozneje v istem prizoru on izreče še pogosto slišano frazo (*Vse je bilo boljše včasih.*), kot bi hotel reči, da je bil nekoč živ dolgčas, zdaj pa je mrtev dolgčas. In skoraj zdolgočaseno ugotovi, da nekdanjih časov, kakopak, ni več: *Mogoče to ni več čisto moj svet. Ampak saj, od koga pa je.* Ženska mu pritegne: *Od teh spodaj? No, moj tudi ni.* Tisti spodaj so sicer statistično zelo verjetno dediči partijskega plemstva, a par v svojem navidezno neobveznem klepetanju o zgoraj in spodaj na časovnem vrhu sveta – kjer so vse skrbi in tegobe oddaljene kot neskončno morje ob pogledu z visoke pečine (*Tisti beli penasti valovi, od daleč gledajo kot ovčke.*) – nikoli ne pride do podrobnejšega preizpraševanja časa in prostora, trenutka in sveta. Gazvoda namreč – vse od svojih zgodnjih, za najstnika osupljivo zrelih del naprej – od svojih junakov nikoli ne zahteva, da spremenijo zunanji svet, ampak jih pripravi do tega, da se soočijo s svetom v sebi. Včasih, a zmeraj bolj na začetku, jim dopusti kakšno navidezno čekanje in pametovanje, da lahko za hip lebdijo v mehurčku prividne svobode. Dopusti jim celo občutek,

Ajda Smrekar, Sebastian Cavazza

Ajda Smrekar, Sebastian Cavazza

dozdevanje, da so popolnoma svobodni: *Odlično mi je. Ptič sem, svoboden, sonce in nebo ... samo tako ... zares. Ne kostum. Razumeš?* Nato pa strmoglavijo na trd(n)a tla. Tako že v drugem prizoru – ko ženska izpove svojo prikupno prazen prezirček do utečenih, vnaprej načrtovanih dogodkov v življenju (*Poroke, bljak. Jaz bi hotela, da me poroči transvestit, ki bere iz Marxovega manifesta, oblečen v roza nuno. Jaz bi bila pa oblečena v delavsko haljo, valjda krojeno po meri, high fashion, bulerje bi imela.*) – Gazvoda z eno potezo razgali puhlo protislovnost v vseh letnih časih cvetočega infantilnega aktivizma. Že v moji generaciji si zlahka naletel na kakšno punco, ki je ob jo-bo-že-minilo blagoslovu bolj ali manj solidno situiranih staršev veselo obiskovala slikarsko šolo ali skočila na kakšno podobno svobodoljubno popoldansko dejavnost ter hkrati vsem glasno napovedovala, kako se bo ritualu in protokolu uprla tako, da se bo poročila v supergah. Že po vpisu na pravno fakulteto ali soroden študij pa si je z nezmanjšanim veseljem nataknila položene čevljevce in v njih – prepričano prostovoljno in prostovoljno prepričano, se razume – stopila na njej že davno namenjeno in dovoljeno pot.

Ena od lastnosti, ki jo že nekaj časa opažam, je neverjetna potreba po govorjenju v imenu drugih. V prvi osebi množine. V imenu skupine, v imenu ekipe, v imenu celega (šolskega) razreda, v imenu ljudstva. Ne vem, ali je to zgolj posledica kolektivismu, ki se je dodobra zažrl tudi v naše najbolj zakotne kotline. Kolektivismu, ki ima s solidarnostjo toliko kot egoizem z individualizmom. Nič. In to govorjenje v prvi osebi množine vedno pogosteje opažam pri mladih. Tudi ženski v *Jazzu* uide tovrstna replika (*Nimamo mi za flete, pianist.*), ki je v prvi vrsti in na zavestni ravni seveda namenjena predvsem njenemu zblíževanju z njim. Klavirni so časi, ko jih veliko govori »jaz, jaz, jaz«. Nori so časi, ko jih veliko govori »mi, mi, mi«. In nevarni so časi, ko jih vse več govori v imenu ljudstva ali naroda. In vsi ti časi se vedno začnejo z na videz nedolžnimi izjavami. Upam, da so čudni časi, ko so bili literarni junaki najprej revolucionarji in šele nato ljudje, že zdavnaj mimo. Pa saj, tudi revolucionarji so zgolj ljudje, čeprav si zelo radi domišljajo, da so bolj enaki od drugih. Ženska in moški v *Jazzu* nimata revolucionarnih popadkov, kaj šele potrebe po tem, da bi si pokorila svet. Nista potencialna upravljalca življenj drugih ljudi. Konec koncev ne dohajata niti lastnih življenj. No, pa saj jih tudi revolucionarji nikoli ne dohajajo. Kakor koli, njuno soglasno, za vse čase značilno površinsko jadikovanje o svetu izven njih za hip ohromi medsebojni in medgeneracijski dramski konflikt, ačasna odsotnost konflikta seveda še ne zadošča za zblížanje dveh tavajočih duš. Tega se Nejc Gazvoda, ta neumorni opazovalec in poslušalec življenja, zelo dobro zaveda. Njega od nekdaj zanima človek kot človek. Hrepeneč, nebogljen, izgubljen ... zmeraj človek. Ne kot kopija, vsaj kot priredba. Zanimanje za nič manj od človeka je pot do umetnosti v njeni najpolnejši izvedbi. Zato ne preseneča, da se avtor v nadaljevanju *Jazza* ne poigrava in zafrkava več s fensi-šmensi aktivizmom, ampak se posveča stvarim, v katerih je od nekdaj najmočnejši. Na papirju, na odru in na velikem platnu.

Predzadnji prizor se dogaja dobesedno tukaj in zdaj. Še več, dogajalni čas je dan načrtovane krstne uprizoritve v avtorjevi režiji. Tudi čisto osebno se mi to zdi vznemirljivo, saj sem ta svoja razmišljanja o *Jazzu* napisal

že prej v letošnjem decembru, po prebranem čistopisu dramskega besedila. Gazvoda se v tem delu spretno izogne onaniranju na trenutno pandemijo, ki predvidljivo grozi, da bo v bližnji prihodnosti vsebinsko preplavila gledališke in filmske festivale po vsem svetu. Toda to četrto srečanje v nizu petih bi morda imelo trdnejše in še trpkkejše ozadje, če bi se namesto po telefonu vnovič zgodilo na samo in zgolj njuni standardni lokaciji – na eni in isti strehi, medtem ko bi se v hiši, morda v kleti ali garaži, odvijala skrita novoletna zabava brez navadnega ognjemeta. Nevidna, a s covidnim potencialom. Ženska in moški s terase nam Bojana in Lidije, lastnikov razkošne hiše, namreč nikoli ne opišeta kot osebkov, ki bi se odpovedala takšnemu žuru. In tudi če moški tam ne bi imel glasbenega nastopa, bi prišel v hišo in nato čim prej na streho. Zaradi ženske, ki je tam zaradi njega. Vsako leto.

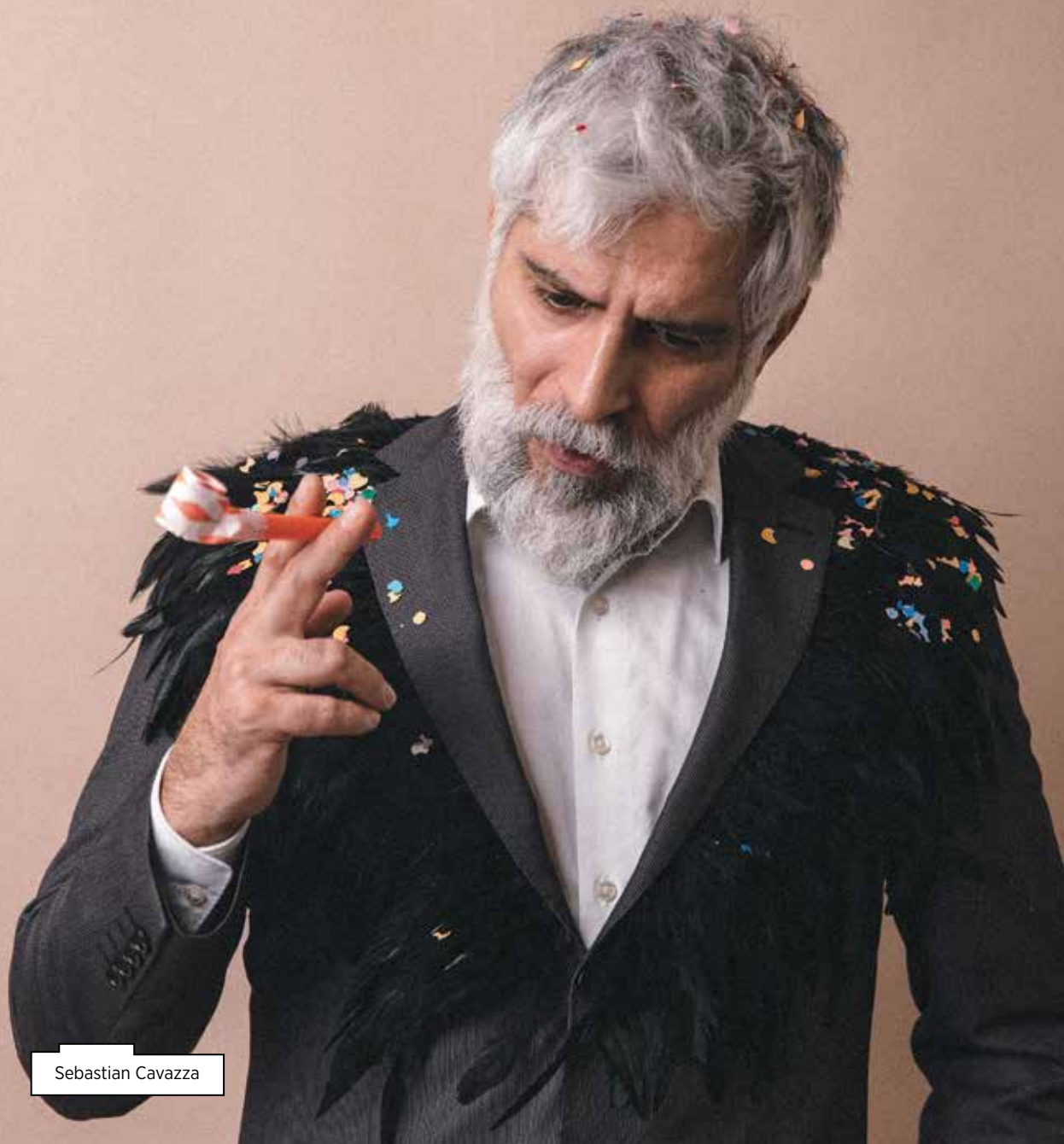
V Resnaisovem poetičnem celovečernem prvencu *Hirošima, ljubezen moja* (*Hiroshima mon amour*, 1959), ki pod uvodnim plaščem tedanje družbene kritike zlagoma odstre bolj osebno in s tem pomembnejšo, umetnosti vrednejšo vsebino, se ona in on med toplimi objemi otepata bremen preteklosti. Predvsem ona, ki je nekoč ljubila sovražnika in bila zaradi tega ne le zaničevana, prezirana in izobčena, ampak tudi brez pravega doma, se pravi zavetja. V *Jazzu* pa ženska nekaj časa spi, kot bi rekli pravoverni, z razrednim sovražnikom. Spi z Bojanom, lastnikom razkošne hiše, ter hkrati spi svoje mentalno nepremično zimsko spanje. Iz njega se prebuja le na silvestrovo, toliko da pride do moškega na strehi na vrhu iste razkošne hiše. In podobno kot v omenjeni francoski filmski klasiki tudi v *Jazzu* nikoli ne izvemo za imeni osrednjih oseb – za razliko od večine ljudi iz svojih življenj, od svojcev do znancev, ki ju ona in on poimensko opišeta v dvogovorih. Razlog za brezimnost edinih oseb, ki ju gledalci vidimo, gotovo ni v tem, da bi ju mi, ki ju poslušamo, sprejemali kot dva slehernika. Imeni v njunih vsakoletnih izmenjavah besed nam o njiju ne bi povedali nič več. Še več, bili bi preprosto odveč. Nepomembnost njunih imen lepo podpira občutek njune lastne nepomembnosti, ki pri ženski proti koncu privre na dan v zgroženosti nad tem, kako bizarno hvaležno jo je sprejela in objela Lidija (*Ja. Kot da ni bilo nič.*) po tem, ko se je njen mož Bojan vrnil v domačo posteljo (*In tako sem dokončno ugotovila, kako sem nepomembna v tem svetu.*).

Streha na hiši ne predstavlja samo prostora, ki obema ubežnikoma pred obdajajočim svetom nudi kratkotrajno zatočišče. Pomeni tudi čas, ko nista nepomembna. In ko se jima predvsem ni treba pred nikomer pretvarjati, niti pred samim seboj. Vsaj njej se to zdi pomembno (*Zakaj si se mi pa zlagal?*). Ko se moški skuša izvleči z izgovorom (*Ker si bila videt srečna. Pa nisem hotel, da si nesrečna zaradi mene.*), ženska sklene najboljšo izmenjavo replik v tej niti ne drami med dvema, kot *Jazz* žanrsko označuje njegov avtor, s trpkim in za oba iztrežnitveno ugotovitvijo: *Samo zaradi tebe sem srečna, bedak.*

Ko moški, spodbujen z besedami ženske, med minevanjem, ki ga ne vidimo, končno uredi razmerje s svojo odraščajočo hčerjo in ko ženska v miru pokoplje svojega očeta, nihče od obeh v ptičjem paru nima več razlogov, da bi se vrgel s strehe. Na prvem srečanju je ona še pomodrovala o vplivu takšne odločitve na okolico (*Če bi padel dol, bi te videli.*), na koncu pa je obema jasno, da njunega padca v globino in njunih speštanih ptičjih trupel

Ajda Smrekar, Sebastian Cavazza

Sebastian Cavazza

nihče ne bi niti opazil. Tako kot ju v njunem bistvu ne opazi nihče drug. Kakor nihče ni opazil fanta z grbo, ko se je v miniaturni bravuri *Vejkejšn* iz Gazvodove zbirke kratkih zgodb *Fasunga* (2007) s klifa pognal v morje. In šele zdaj, ko jima morda vendarle iskreno postaja vseeno za poglede drugih, lahko iz ponavljajoče nepremične, na kratko žico privezane sedanjosti, v kateri na vseh področjih prevladuje silna potreba, da bi te vsi opazili, stopita v res novo leto. Toda tega ne bosta zmogla, dokler bo ona sama zase trdila, da ne ve, kaj bi rada (*Jaz sem zares, v svojem bistvu, nekdo, ki nima pojma, kaj hoče.*), on pa bo sicer še naprej vedel, kaj bi rad bil (*Jaz točno vem, kaj hočem bit.*), a še sam sebi ne bo verjel, da bo to lahko tudi postal (*Pazi. Samo to nikoli ne bom.*). Vendar ker sta tako življenje kot jazz ena sama improvizacija, tudi Nejc Gazvoda z zadnjimi akordi v *Jazzu* ženski in moškemu niti po vseh petih zaobljubnih srečanjih ne omogoči dokončne odrešitve, da bi lahko povsod, ne zgolj zgoraj na strehi, (p)ostala, kar sta. Posameznika, ki potrebujeta drugega posameznika, sočloveka, dvojino. Par, ki vsak zase in v sebi ne bo več zgolj spodnji samozadostni jaz ali zgornji sanjavi jazz, ampak preprosto jaz z.

Nejc Gazvoda

Jazz

2020

Romantic drama

World premiere

Online opening 31st December 2020

Director **Nejc Gazvoda**
 Dramaturg **Eva Mahkovic**
 Set designer **Darjan Mihajlović Cerar**
 Costume designer **Katarina Šavs**
 Composer **Igor Matković**
 Language consultant **Martin Vrtačnik**
 Lighting designer **Boštjan Kos**
 Sound designer **Matija Zajc**

Stage manager **Jani Fister**
 Prompter **Lejla Žorž**
 Technical director **Janez Koleša**
 Stage foreman **Matej Sinjur**
 Head of technical coordinators **Branko Tica** and **Boris Britovšek**
 Sound and video masters **Gašper Zidanič** and **Matija Zajc**
 Lighting masters **Boštjan Kos**, **Janez Vencelj** and **Bogdan Pirjevec**
 Hairstylist **Anja Blagonja**
 Wardrobe mistress **Angelina Karimović**
 Property mistresses **Brina Šenekar** and **Erika Ivanušič**

The set was made under the supervision of master **Vlado Janc** and costumes under the supervision of mistresses **Irena Tomažin** and **Branka Spruk** in the ateliers of Ljubljana City Theatre.

Cast
Ajda Smrekar
Sebastian Cavazza

The balcony of a luxury villa where a fancy-dress party is being held. The evening. The stars. The music. The champagne. A man and a woman, both dressed in bird costumes, meet on the balcony. She is slightly over thirty, he is in his mid-forties. He is a pianist who has just stopped performing at the party. She is ... we don't know yet. They talk. At the end of the evening – during which they make a fragile acquaintance – they decide to meet on the same balcony in a year's time. And in many years to come. Their relationship grows deeper. Which year will be their last?

Nejc Gazvoda is a playwright and a director, one of Ljubljana City Theatre's regular collaborators. In 2018 and 2019, his family drama *Silent Breath* won several awards and was a big hit with the audience. His new play *Jazz* is fluid, fluent, beautiful and sad, bitter and sweet as life itself.

Pokrovitelj
Mestnega gledališča ljubljanskega

Energija za življenje

Mestno gledališče ljubljansko, Čopova 14, 1000 Ljubljana, Slovenija
Hišna centrala +386 (0)1 4258 222
Tajništvo +386 (0)1 4257 148, faks +386 (0)1 2517 044
Blagajna +386 (0)1 2510 852, odprto vsak delavnik od 12. do 18. ure in uro pred
predstavo, e-naslov blagajna@mgl.si
E-naslov info@mgl.si
Spletno mesto www.mgl.si

Barbara Hieng Samobor direktorica in umetniška vodja
Petra Bizjak direktoričina pomočnica – poslovna vodja
Janez Koleša direktoričin pomočnik za tehnične zadeve

Alenka Klabus Vesel dramaturginja in arhivarka
Eva Mahkovič dramaturginja in vodja mednarodnega oddelka
Petra Pogorevc dramaturginja in urednica Knjižnice MGL
Ira Ratej dramaturginja in vodja izobraževalnega programa
Maja Cerar, Martin Vrtačnik lektorja

Simona Belle vodja službe za odnose z javnostmi in trženja
tel. +386 (0)1 4255 000

Branka Lepšina koordinatorka in planerka programa
tel. +386 (0)1 2514 167

Katarina Koprivnikar koordinatorka trženja
tel. +386 (0)1 4258 222

Petra Setničar koordinatorka obiska
tel. +386 (0)1 4258 222

Zdenka Kristan in Marina Ristić blagajničarki in informatorki
tel. +386 (0)1 2510 852

Javni zavod Mestno gledališče ljubljansko, ustanoviteljica Mestna občina Ljubljana
Program gledališča financirata Ministrstvo za kulturo (iz proračuna Republike Slovenije) in MOL.

Svet Mestnega gledališča ljubljanskega
mag. Mojca Jan Zoran (predsednica), Ira Ratej (namestnica predsednice), Špela Knol, Kim Komljanec, Ksenija Sever

Strokovni svet Mestnega gledališča ljubljanskega
Eva Mahkovič (predsednica), Alen Jelen, Tone Peršak, izr. prof. dr. Katarina Podbevšek, Matej Puc, Nina Valič

Gledališki list Mestnega gledališča ljubljanskega
Letnik LXXI, sezona 2020/2021, številka 5
Izdaja Mestno gledališče ljubljansko
© 2020 Mestno gledališče ljubljansko

Za izdajatelja Barbara Hieng Samobor
Urednice Alenka Klabus Vesel, Eva Mahkovic, Petra Pogorevc, Ira Ratej
To številko je uredila Eva Mahkovic
Lektor Martin Vrtačnik
Avtor fotografij Peter Giodani
Oblikovalka Mojca Višner

Tisk MatFormat
Naklada 200 izvodov
Ljubljana, Slovenija, december 2020

Po 13. točki prvega odstavka 42. člena ZDDV-1 davek ni obračunan.

Ustanoviteljica

Mestna občina
Ljubljana

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

DRAMSKO BESEDILO

Nejc Gazvoda (za MGL)

Jazz

(niti ne drama med dvema)

ŽENSKA, trideset in dalje – Ajda Smrekar
 MOŠKI, petinštirideset in dalje – Sebastian Cavazza

Dogajalni čas je pet zaporednih silvestrskih večerov (2017–2021), dogajalni prostor pa je streha razkošne hiše. Dogajanje četrtega in na neki način tudi petega silvestrskega večera je postavljeno v nedoločen prostor.

Prvo srečanje (2017/2018)

Streha razkošne hiše, nekje v mestu. Nekje v hiši glasna zabava. Silvestrski večer. MOŠKI pride na streho. Razgleda se. Pogleda čez rob. Visoko je. MOŠKI zasliši ropot, obrne se. Na streho pride ŽENSKA. ŽENSKA je oblečena v ptiča, skoraj otroški (otročji) kostum, tako, da se ji ne vidi obraza, dokler ne sname maske. MOŠKI je ravno tako oblečen v ptiča, ampak bolj subtilno, da se vidi, da je v obleki. MOŠKI pomaga ŽENSKI, da pride do njega, previdno se premika po strehi.

ŽENSKA: Hej.
 MOŠKI: Zdravo.
 ŽENSKA: Sori, a motim?
 MOŠKI: Ne. Ne.
 ŽENSKA: Kar na streho se da prit v tej bajti, odlično. Kakšen razgled, uau. O, uau. A si sam?
 MOŠKI: Ja.
 ŽENSKA: Oprosti, imaš mogoče robec?
 MOŠKI: Ja.
MOŠKI da ŽENSKI robec, elegantni svileni robec.
 ŽENSKA: O, uau. Aha. Okej. Lepo. Nimaš papirnatega?
 MOŠKI: Ne.
Kratka pavza. ŽENSKA gleda robec.
 ŽENSKA: Aha. Potem ... mislim, ne morem ...
 MOŠKI: Aha, razumem. Oprosti, nimam ...
 ŽENSKA: Ne, ne. Vse v redu.
MOŠKI previdno zloži robec in ga pospravi.
ŽENSKA pogleda z roba.
 ŽENSKA: Tukaj spodaj je tisto veliko okno dnevne sobe, ne?
 MOŠKI: Ja. Cela stena je okno.
 ŽENSKA: Če bi padel dol, bi te videli.
 MOŠKI: Ja?
 ŽENSKA: Vidiš? Vsi na zabavi bi te videli, kako dol padaš.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Kar bi bilo ful hecno, glede na to, da si ptič.
ŽENSKA zamahne s krili in se začne smejati.
 MOŠKI: Oba sva ...
 ŽENSKA: Mislim ... ja, oba sva ptiča. A imaš pavzo?

MOŠKI: Ja.
 ŽENSKA: Super igraš.
 MOŠKI: Priredbe.
 ŽENSKA: No, meni so bile super priredbe.
 MOŠKI: Drugače sem Charlie Parker. Kostum. Glasbenik. The Bird so mu rekli.
 ŽENSKA: Vem, vem. The Bird.
 MOŠKI: Jazz saksofonist, skladatelj.
 ŽENSKA: Vem, sem gledala film.
 MOŠKI: Dress codu sem se tako izognil.
 ŽENSKA: Jaz sem ga pa upoštevala.
MOŠKI pokaže na njen kostum.
 MOŠKI: Zelo ...
MOŠKI ne najde besede.
 ŽENSKA: Hvala.
ŽENSKA zamahne s krili.
 ŽENSKA: Druge ženske so sicer vse ista žival – seksi muca.
 MOŠKI: Ena je koala.
 ŽENSKA: Ne, ni, samo take ... nerodne postave je.
 MOŠKI: Videl sem te, ko sem igral.
 ŽENSKA: Sem izstopala?
 MOŠKI: Ja.
 ŽENSKA: Na dober ali slab način?
 MOŠKI: Ta kostum je kar ...
MOŠKI ne najde besede.
 ŽENSKA: Hvala?
 MOŠKI: Ja. Ker. Pazi. Če izstopaš, je vedno dobro.
 ŽENSKA: Okej. Si bom zapomnila. Kako pa veš za to streho?
 MOŠKI: Slučajno sem jo našel. Hotel sem ... Umaknit sem se malo hotel.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Aha. Jaz sem sicer iskala, kam bi lahko šla kadit.
MOŠKI je olajšan.
 MOŠKI: O, hvala bogu, jaz tudi.
 ŽENSKA: O, hvala bogu!!! A imaš cigareto?!
 MOŠKI: Ja, seveda.
 ŽENSKA: Končno nekdo!
MOŠKI da ŽENSKI cigareto, ŽENSKA jo da v usta.
 MOŠKI: A imaš ti mogoče vžigalnik?
ŽENSKA gleda MOŠKEGA. Jasno je, da ga nima.
 ŽENSKA: Sori.
 MOŠKI: Ni problema.

ŽENSKA: Res.
 MOŠKI: Vse v redu.
 ŽENSKA zavzdihne.
 ŽENSKA: Hotela sem pokadit še zadnjega v tem letu, ker po polnoči neham.
 MOŠKI: Zanimivo. Jaz tudi.
 ŽENSKA: Res?
 MOŠKI: Ja.
 ŽENSKA: Novoletna zaobljuba?
 MOŠKI: Ja. Ti?
 ŽENSKA: Ja, isto.
Kratka pavza. Nerodno stojita. ŽENSKA vzame cigareto iz ust in jo pogleda.
 ŽENSKA: A ti ga vrnem?
 MOŠKI: Ne, ni treba.
Kratka pavza. ŽENSKA gleda cigareto.
 ŽENSKA: Samo ... kaj naj zdaj z njim?
 MOŠKI čez nekaj trenutkov hoče vzeti cigareto.
 ŽENSKA: Ne, saj ... Imela sem ga že v ustih, pa ...
 MOŠKI: Mislim ... ni problema, ga bom obrnil ...
 ŽENSKA: Obrnil kam? Okej ... sori.
 MOŠKI: Ni problema.
 MOŠKI pospravi cigareto v lepo, srebrno cigaretnico. ŽENSKA ga opazuje.
 MOŠKI: Ti veš, zakaj se ne sme nikjer kadit? Ne na balkonu, niti pred vrati, nikjer.
 ŽENSKA: Lidija. Lidija sovraži cigarete.
 MOŠKI: Zakaj?
 ŽENSKA: Cigareti niso več moderni. Pa njena zabava, njena pravila. Ej, a te lahko nekaj vprašam?
 MOŠKI: Ja.
 ŽENSKA: A bi zaigral potem nekaj, če bi te prosila? Zame? Mislim ... glasbeno željo.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Ne. Ne sprejemam glasbenih želja.
 ŽENSKA: Okej.
 MOŠKI: Mislim ...
 ŽENSKA ga gleda.
 MOŠKI: Dobro. Ne vem. Kaj pa bi?
 ŽENSKA: Kaj pa znaš?
 MOŠKI: Vse.
 ŽENSKA: Mislim, saj ni panike, če ...
 MOŠKI: Ne, vse znam. Ja. Bom. Bom zaigral. Povej. Kar koli.

ŽENSKA: Britney Spears? Valjda tako ... na jazz.
Dolga pavza.
 MOŠKI: Ja. Znam. Seveda znam. Vse znam igrat. Odvisno, kateri komad. Dobro, ne vem, če ti jih zdaj znam naštet.
 ŽENSKA: I'm not a girl, not yet a woman?
 MOŠKI: Ne, tega ...
 ŽENSKA: Hit me baby one more time. Toxic ...
 MOŠKI: Ne vem, če poznam kakšen njen komad, ampak ...
 ŽENSKA: I'm a slave for you ...
 MOŠKI: Hvala, ampak bi si že pogledal na Youtubu in potem bi jo skinil. Ne gre za to. Znam. Seveda znam. Potencialno znam.
 ŽENSKA: Aha.
 MOŠKI: Vse znam igrat. Ampak nisem jukebox, samo to sem hotel povedat.
 ŽENSKA: Okej.
 MOŠKI: Nimam reže za kovance.
 ŽENSKA: Okej.
 MOŠKI: Tako da bi rabil malo več časa, da ...
 ŽENSKA: Razumem.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: A s tem se preživljaš? Da igraš klavir na novoletnih partyjih?
 MOŠKI: Ne.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Tudi to.
 ŽENSKA: Aha, kaj pa drugače?
Kratka pavza.
 MOŠKI: Predvsem to, trenutno.
 ŽENSKA: A si v kakšnem bendu, kadar nisi tukaj?
 MOŠKI: Igraš na ulici?
 MOŠKI: Kako bi pa klavir igral na ulici?
 ŽENSKA: Ne vem, igraš na tistega, v katerega pihaš.
 MOŠKI: Ne. Ne. Mislim, igrali smo tudi na ulici. New York, London, Pariz, Amsterdam.
 ŽENSKA: Hudo.
 MOŠKI: Imel sem bend.
 ŽENSKA: Aja?
 MOŠKI: Ja. Kvintet.
 ŽENSKA: Kako vam je bilo ime?
 MOŠKI: Najboljše ime smo imeli.
 ŽENSKA: Kakšno?

MOŠKI: Pazi. Kafka and his Dolls. Kafka, pač ta pisatelj ...
 ŽENSKA: Vem ...
 MOŠKI: ... o hroščih je pisal pa depresiven je bil ...
 ŽENSKA: Vem ...
 MOŠKI: ... je neki punčki dal lutko ...
 ŽENSKA: Vem ...
 MOŠKI: ... ker je svojo izgubila in ...
 ŽENSKA: »Vse, kar si ljubil, se bo na koncu vrnilo, samo v drugi obliki.« To je bilo na koncu v lutki, na listku je pisalo. Ker ji je dal drugo lutko. Poznam.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Poznaš?
 ŽENSKA: Ja. V prostem času berem.
 MOŠKI: Zdaj imajo fantje sicer drugo ime.
 ŽENSKA: Kakšno?
Kratka pavza.
 MOŠKI: Pazi. The Funmakers.
 ŽENSKA: The Funmakers?
 MOŠKI: Ja. Zdaj igrajo na porokah pa zabavah.
 ŽENSKA: Aha. No. Tako kot ti. Samo da nisi v bendu.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Ni čisto isto.
 ŽENSKA: Kako pa prideš do tega, da igraš klavir na tej zabavi?
 MOŠKI: Težko. Samo najboljši smo lahko tukaj. Bojan je ljubitelj jazza. Lastnik te hiše, pa ...
 ŽENSKA: Vem. Od Lidije mož. Ja, ja. Poznam Bojana.
 MOŠKI: Ti nekaj povem?
 ŽENSKA: Daj.
 MOŠKI: Pazi. Računam mu za deset nastopov. En nastop, deset honorarjev, to mislim. Pojma nima.
 ŽENSKA: Ne?
 MOŠKI: Pojma nima. A bi kaj spila?
 ŽENSKA: Ja! Evo, ja. En drink na strehi. Okej. Pa gre nekam ta večer. Zakaj pa ne!
 MOŠKI: Jaz bom viski, dvojni.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Kaj?
 MOŠKI: A ne delaš tukaj?
Kratka pavza.

ŽENSKA: Prosim?
 MOŠKI: Nisi natakarica?
 ŽENSKA: Kaj? Zakaj?
 MOŠKI: Videl sem te, da si nosila pladenj s kanapejčki.
Kratka pavza. ŽENSKO je rahlo sram.
 ŽENSKA: Sem. Sem. Ampak ... je bil samo zame, ker ... sem lačna. A ti zgledam kot natakarica?
 Sicer, nič ni narobe, če bi bila.
 MOŠKI: Ne, seveda ne.
 ŽENSKA: Ampak nisem.
 MOŠKI: A si bogata?
Kratka pavza. ŽENSKA ga gleda.
 ŽENSKA: A ti zgledam?
 MOŠKI: Mislim ...
 ŽENSKA: Ti zgledam bolj bogata ali bolj natakarica?
Kratka pavza.
 MOŠKI: Zgledaš ...
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Ker večina ljudi tukaj je ful bogatih. No, lahko ti povem, da samo ena torbica teh mačk in koale stane moja letno plačo.
 MOŠKI: Saj to je lahko zelo malo.
 ŽENSKA ga gleda, nato bruhne v smeh.
 ŽENSKA: Saj je. Ne, nisem bogata. Ne. A Sofijo poznaš?
 MOŠKI: Hčerka od Lidije in Bojana?
 ŽENSKA: Ja, ta. Lani je šla na gimnazijo, ne grejo ji jeziki pa jo inštruiram, ker to med drugim pač delam v lajfu.
 MOŠKI: Med drugim?
 ŽENSKA: Varuška, prodajalka, s kolesom sem hrano razvažala, vzorce krvi sem nosila iz laboratorija v laboratorij, sladoleđ sem delala, solato sem prala. Malo sem zavlekla diplomu, jebiga, pa je bilo treba živet. Saj zdaj ni dosti bolje, mimogrede. No. In očitno sem Lidiji všeč in me je kar povabila na to zabavo, ker se smeje mojim foram, ne vem, najbrž zato. O, uau. Enkrat sem Bojana užalila pred njo, pa ji je bilo to ful všeč.
 MOŠKI: Kaj si mu pa rekla?
 ŽENSKA: Da ima tako obleko, kot da je trgovski potnik za vodko z okusom.

MOŠKI: Aha.
 ŽENSKA: No, ampak naslednje leto me ne bo na to zabavo, ni šans.
 MOŠKI: Pazi. Mene tudi ne bo.
 ŽENSKA: Odlično.
 MOŠKI: Ni to zame. Moram delat svoje projekte. To je zlagana scena. Nobenega filinga za glasbo.
 ŽENSKA: Ja, sem opazila. Kar derejo se skoz. Čist noben te ne poslušša.
 MOŠKI: Noben?
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Mislim ... No, jaz sem te.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Koliko misliš, da stane taka bajta?
Kratka pavza. ŽENSKA prhne.
 MOŠKI: Nikoli še nisem videl take dnevne sobe.
 ŽENSKA: Kaj te je pa najbolj navdušilo?
 MOŠKI: Kdo jim riše te akte?
 ŽENSKA: Lidija. En moj znanec, akademski slikar, jo uči slikat.
 MOŠKI: A je ona na njih?
 ŽENSKA: Kaj misliš?
Kratka pavza.
 MOŠKI: Pa ubijal bi za ta klavir.
 ŽENSKA: Enkrat jim ga samo odpelji, itak noben ne igra na njega.
 MOŠKI: Steinway. Za zjokat.
ŽENSKA se namuzne.
 ŽENSKA: Kaj je pa tvoja žena?
 MOŠKI: Kaj?
 ŽENSKA: V kaj je oblečena. Žena tvoja. Pianist si, pa sem te pogledala v roke. Ne mi zamerit, ampak ful imaš kratek mezinec. Sori.
Kratka pavza. MOŠKI pogleda prstan na roki.
 MOŠKI: Vem. Kljub temu sem dober.
 ŽENSKA: Vem, sem slišala.
MOŠKI pogleda svoj mezinec.
 MOŠKI: Pazi. Glej, tole morava razčistit.
 ŽENSKA: Hecala sem se, vseeno mi je.
 MOŠKI: Dolžina mezinca ...
 ŽENSKA: Vem ...
 MOŠKI: ... nima veze s tehniko in žene ni tukaj, ker itak delam.
 ŽENSKA: Kje pa je?

MOŠKI: Na neki drugi zabavi. A je že bil ognjemet?
 ŽENSKA: Ne.
 MOŠKI: Takoj po polnoči igram.
 ŽENSKA: Aja?
 MOŠKI: Ja. Po ognjemetu moram noter.
MOŠKI se premakne proti robu strehe, kot da gleda, če je ognjemet.
 ŽENSKA: Ej. Ne stat tako na robu.
 MOŠKI: To sploh ni visoko. Bil sem že višje in se mi ni vrtelo. Ne vrtil se mi, nikoli.
 ŽENSKA: A si razmišljal, da bi skočil?
 MOŠKI: Ne, seveda ne. Zakaj? Ti?
 ŽENSKA: Nisem še spoznala strehe, s katere se ne bi hotela zabrisat.
 MOŠKI: Jaz nimam dodatnega zavarovanja. Ni šans, da me sestavijo nazaj.
 ŽENSKA: O, šit.
ŽENSKA se začne smejati.
 ŽENSKA: Sori, samo ... Kakšen stavek. Kje je socializem, ko ga človek rabi, a ne?
 MOŠKI: Jaz se ga še spomnim.
 ŽENSKA: In?
 MOŠKI: In? Ne vem. Kaj pa vem. Živ dolgčas. Dobra muzika. Vojska. Basket.
ŽENSKA ga gleda, začne se smejati.
 ŽENSKA: Boljše ali slabše?
 MOŠKI: Vse je bilo boljše včasih. Mogoče to ni več čist moj svet. Ampak saj, od koga pa je.
 ŽENSKA: Od teh spodaj? No, moj tudi ni.
 MOŠKI: Zakaj? Ti si mlada.
 ŽENSKA: To ni važno. Ampak ... a sem res? Saj ti si tudi.
 MOŠKI: Sem?
 ŽENSKA: Ja. Saj ... to je odvisno od počutja, a ni? Mislim, nekaj so leta, sigurno, ampak meni se zdi, da imaš to mlado energijo.
 MOŠKI: Da sem otročji?
 ŽENSKA: Ne, seveda ne, zakaj pa to?
 MOŠKI: To mi Lili reče.
 ŽENSKA: Žena?
 MOŠKI: Ja. Ja, žena. Mogoče bi res lahko prišla z mano. Pa je ostala doma.
 ŽENSKA: Ni na drugi zabavi?
 MOŠKI: Sem rekel, da je na drugi zabavi?
Kratka pavza.

ŽENSKA: Lej, ful hecno, ampak jaz sem tudi imela še eno vabilo, še nekdo bi moral biti tukaj z mano, pa je ostalo v predalu oziroma ta nekdo je ostal doma v postelji, dobesedno.
 MOŠKI: Aha.
 ŽENSKA: Saj ni nič resnega, itak zdajle že spi, pa itak je takoj zaspan. Če bi bilo po njegovo, bi bila že doma v pižami.
 MOŠKI: A bi bil on tudi ptič?
 ŽENSKA: Ne, čebela. Birds and the bees. Jaz sem nama kostum naredila.
 MOŠKI: Pa ni prišel?
 ŽENSKA: Ne.
Takrat se začne ognjemet. ŽENSKA in MOŠKI gledata v nebo. Nič ne vidita.
 ŽENSKA: Kako brez zveze so ti ognjemeti.
 MOŠKI: Videl sem že boljše.
 ŽENSKA: Saj se ga sploh ne vidi, zaradi megle. Zakaj dajemo denar za te pizdarije?
 MOŠKI: Ognjemet je za tiste, ki so sami za novo leto.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: O, uau. Prav imaš. Nikoli nisem tako razmišljala o tem.
Kratka pavza. MOŠKI jo gleda.
 MOŠKI: Nič. Moram it igrat naprej. Po polnoči, takoj.
 ŽENSKA: Ja?
 MOŠKI: Takoj po ognjemetu moram igrat.
 ŽENSKA: Silvestrski poljub?
Kratka pavza.
 MOŠKI: Ja.
 ŽENSKA: O, uau.
 MOŠKI: Ampak tako ... na jazz način.
 ŽENSKA: Pokaži jim hudiča. Ej.
 MOŠKI: Ja?
 ŽENSKA: Naslednje leto naju ne bo tukaj, a ne?
 MOŠKI: Ne. In kjer koli bova ...
 ŽENSKA: ... ne bova sama.
 MOŠKI: Ja.
 ŽENSKA: Evo! Tako! To je tudi novoletna zaobljuba! Tako kot kajenje!
 MOŠKI: Ja.
 ŽENSKA: Da urediva, kar imava za uredit.
Kratka pavza.

MOŠKI: Ja. Ja. Okej. Ja. Ni slaba ideja.
 ŽENSKA: Ni, a ne?
 MOŠKI: Čeprav ... jaz nimam kaj veliko za urejat.
 ŽENSKA: Ne, saj jaz tudi ne. Malo je treba samo ... Malo je treba premisliti, a ne?
 MOŠKI: Tako, tako. Itak pa naju ne bo tukaj.
 ŽENSKA: Tako, tako. Itak.
Dolga pavza. Gledata se.
 MOŠKI: Srečno ti želim.
 ŽENSKA: A novo leto?
 MOŠKI: Nasploh. Drugače bi ti rekel »srečno 2018«.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: No. Jaz tudi tebi. Da ne bo pomote. Srečno. Nasploh in 2018.

Drugo srečanje (2018/2019)

MOŠKI na strehi, tokrat oblečen v Eltona Johna. MOŠKI kadi. Ko zasliši hrup, da nekdo prihaja, zelo hitro ugasne in skrije cigareto, da ga ne bi zalotili. Na streho pride ŽENSKA, oblečena v Britney Spears. MOŠKI jo zagleda.

ŽENSKA: Elton John?

MOŠKI: Lepa Brena?

Kratka pavza.

ŽENSKA: Ne. Nisem Lepa Brena. Oh fuck me, a zdaj folk misli, da sem Lepa Brena, ali kaj?

MOŠKI: Kaj pa si?

ŽENSKA: Britney Spears!!!

Kratka pavza.

MOŠKI: Zakaj imaš pa kako okoli vratu?

ŽENSKA: Ker jo je mela ... A nisi rekel, da jo poznaš? Lani si to rekel?

MOŠKI: Aja. Ja. Poznam, ja. Lani, ja.

ŽENSKA: Točno eno leto se nisva videla!

MOŠKI: Ja.

ŽENSKA: Spet ta streha!

MOŠKI: Spet ta streha.

ŽENSKA: Ej! A ti je ratalo?

MOŠKI: Kaj?

ŽENSKA: Nehat kadit.

Kratka pavza.

MOŠKI: Ja. Itak. Tebi?

ŽENSKA: Ja!!!

MOŠKI: Čestitke!

ŽENSKA: Enako. Pa še trideset sem bila letos, pa se mi je zdela dobra prelomnica za nehat.

MOŠKI: Trideset?

ŽENSKA: Kaj? Ne zgledam?

MOŠKI: Ne.

ŽENSKA: Zgledam več?!

MOŠKI: Ne.

ŽENSKA: Zgledam manj?

MOŠKI: Ne.

ŽENSKA: Sem stara?

MOŠKI: Nisi. Nisi več najmlajša, nisi pa stara.

ŽENSKA je osupla. MOŠKI vidi, da jo je užalil.

MOŠKI: Pazi. Večina glasbenikov, ki jih cenim, je umrla pred tridesetim.

ŽENSKA: Ampak ... ampak jaz nisem glasbenica.

Jaz bi rada živeła.

MOŠKI: Živet zna vsak. Vse najboljše.

ŽENSKA: Hvala. Vi se starate kot vino, me pa kot jogurt.

MOŠKI: Enkrat sem spil zelo star jogurt.

ŽENSKA: In?

MOŠKI: Okej je bil. Skoraj sir.

Kratka pavza.

MOŠKI: Pa rad bi ti razložil par stvari glede mojega mezincea.

ŽENSKA: Kaj?

Kratka pavza. ŽENSKA se spomni.

ŽENSKA: Aja, točno, lani ...

MOŠKI jo prekine, dvigne roko.

MOŠKI: Sicer lahko dosežem samo oktavo, ampak potem sem začel igrat na stride način, razumeš? Moral sem razvit skoke v levi roki, ker z mezinčcem zaigraš bas ton. Ne primeš akorda v celi.

ŽENSKA ga prekine.

ŽENSKA: Kje imaš pa prstan?

MOŠKI pogleda roko. Nekaj časa jo gleda, kot da je šele zdaj ugotovil, da nima prstana.

ŽENSKA: Sori, nisem hotela ...

MOŠKI: Ne, saj ... Mislim ... na pavzi sva.

Kratka pavza.

ŽENSKA: Z ženo?

MOŠKI: Ja.

ŽENSKA: Nisem mislila kar nekaj vrtat, sori.

MOŠKI: Ne, saj ...

ŽENSKA: Samo vprašala sem.

MOŠKI: Ja, vem, ja. Ne, saj, ni problema.

ŽENSKA: Potem je kar precej novega od lani.

MOŠKI: Eno leto je dolgo, dosti se zgodi.

Kratka pavza.

MOŠKI: In hkrati ne. Nič se ne zgodi.

ŽENSKA: Meni se tudi zdi, da sva bila včeraj tukaj gor.

MOŠKI: Ja. Čas teče hitreje, če si višje.

ŽENSKA: Res? Prav tako fizikalno?

MOŠKI: Ja, ampak ne bistveno. Einsteinova relativnostna teorija. Rekla si, da te ne bo.

ŽENSKA: Kam? Sem?

MOŠKI: Ja.

ŽENSKA: Ti si to rekel.

MOŠKI: Nisem.

ŽENSKA: Si!

MOŠKI: Ne spomnim se. Sicer pa, zakaj pa ne.

To je najboljša zabava v mestu.

Kratka pavza.

ŽENSKA: Si videl nov akt v dnevni?

MOŠKI: Ja, žal. Še zmeraj učiš Sofijo?

ŽENSKA: Ja.

MOŠKI: Jaz tudi.

ŽENSKA: Čakaj, kaj?

MOŠKI: Klavir jo učim.

ŽENSKA: A res?

MOŠKI: Ja.

ŽENSKA: Potem oba delava za to famijlo?

MOŠKI: Ja, zgleda.

MOŠKI in ŽENSKA se gledata.

ŽENSKA: Glej, pač sva tukaj spet, pa kaj!

MOŠKI: Meni je odlično tukaj.

ŽENSKA: Meni tudi. Res sem brez denarja pa zabave so drage.

MOŠKI: Razumem.

ŽENSKA: Ti? Rabiš denar za ločitev?

MOŠKI: Nisva se ločila.

ŽENSKA: Aja. No. Potem okej. Mislim, boljše, kot

da bi se. Ali ne?

MOŠKI: Isto mi je.

ŽENSKA: Isto?

MOŠKI: Formalnost. Če bi bil ali pa če ne bi bil poročen, isto bi mi bilo.

ŽENSKA: In če bi bil ločen, bi ti tudi bilo isto?

Kratka pavza.

MOŠKI: No. To ne. O poroki sem govoril.

ŽENSKA: Jaz sovražim poroke.

MOŠKI: Zakaj?

ŽENSKA: Ker so tako kot pogreb, samo da umreš na noter. Kje sta se pa poročila?

MOŠKI: V Vegasu.

ŽENSKA: Kaj?!

MOŠKI: Frank Sinatra me je poročil. Mislim, fake Sinatra.

ŽENSKA: O, uau.

MOŠKI: V Beogradu. Ena kapelica je v Beogradu, ki je taka, kot so kapelice v Las Vegasu, in reče se ji Vegas.

ŽENSKA: Jaz bi hotela, da me poroči transvestit, ki bere iz Marxovega manifesta, oblečen v roza nuno. Jaz bi bila pa oblečena v delavsko haljo, valjda krojeno po meri, high fashion, buleerje bi imela. Bili bi na travniku, kjer bi se kupal šnops. Ful malo povabljenih. Gobe bi jedli.

MOŠKI: Bulerji?

ŽENSKA: A imaš veliko prijateljev?

MOŠKI: Ja. Veliko prijateljev imam, ja. Fantje iz benda.

ŽENSKA: Saj niste več skupaj.

Kratka pavza.

MOŠKI: Malo se ... Mogoče se malo oddaljiš z leti.

ŽENSKA: To sem tudi jaz začela opažat. Zdaj, v teh letih, so frendice mame. Ali se pa pripravljajo na to, da bojo mame. Gradijo hiše. Skoraj vse imajo pse, ponavadi tiste hrte, ki jih rešijo iz Španije.

MOŠKI: Ne razumem teh hrtov.

ŽENSKA: Če nimajo nič od tega, imajo pa vsaj ful lončnic. Ni to zame. Ne maram tega. Ne otrok, ne psov, ne rož.

MOŠKI: Ne maraš ne psov, ne rož, ne otrok?

ŽENSKA: A bi jih morala imet rada, ker sem ženska?

MOŠKI: Ne, samo ... A tudi mačk ne?

ŽENSKA: Tako me vidiš? Z mačkami?

MOŠKI: Ja. Prej kot s psom.

ŽENSKA: Eh. Nobena roža mi še nikoli ni preživela, tako da tudi z mačko ne bom tvegala.

MOŠKI: Zalivaj jih.

ŽENSKA: O, uau, hvala. Mi jih boš ti hodil zalivat, ko bom na morju?

MOŠKI: Lahko. Mislim, znam zalit rože. V nulo jih znam zalit.

Kratka pavza.

ŽENSKA: Saj imam cimre, bojo že one poskrbele za to.

MOŠKI: Ne živiš z ...?

Kratka pavza. ŽENSKI je malo nerodno.

ŽENSKA: ... s fantom? Glej, eno leto je dolgo.

MOŠKI: In hkrati ne.

ŽENSKA: In hkrati ne. Ampak! Ej! Mogoče bi bila lahko midva prijateljca.

MOŠKI: Midva?

ŽENSKA: Ja.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Zakaj bi pa kdo hotel bit prijatelj z mano?
 ŽENSKA: Kako to misliš? Saj si ful zabaven!
Kratka pavza.
 MOŠKI: Ne razumem te.
 ŽENSKA: Okej, glej – enkrat na leto. En dan. Streha frenda. Kaj pa lahko zajebeš v enem samem dnevu? Nič!
 MOŠKI: Nič.
 ŽENSKA: Nič. Ne moreš se ne skregat ne zaljubiti. Ne shujšat. Nič ne moreš.
 MOŠKI: Ne poznam te.
 ŽENSKA: Vprašaj me kaj.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Znaš igrat kak instrument?
 ŽENSKA: Blokflavto. Sem znala. Ti, poleg klavirja?
 MOŠKI: Kitaro.
 ŽENSKA: Super.
 MOŠKI: Trobento.
 ŽENSKA: O.
 MOŠKI: Bobne.
 ŽENSKA: O, uau. Potem si sam svoj bend, pianist. Če bi bil hobotnica. Zakaj pa ne bi šel nazaj k The Funmakers?
 MOŠKI: Kafka and his Dolls. Spremenili so se. Sranje igrajo. Totalno sranje. Glasbo za obrtnike. Zato sem jih razpustil, oni pa igrajo naprej.
 ŽENSKA: Razpustil?
 MOŠKI: Ja.
 ŽENSKA: Oni pa igrajo naprej?
 MOŠKI: Ja.
 ŽENSKA: Brez tebe?
 MOŠKI: Ja.
 ŽENSKA: Potem jih nisi razpustil. To se bolj sliši, da si šel ven ali pa da so te vrgli ven.
 MOŠKI: Dal sem jim vedet, kaj si mislim. Brez mene niso to, kar so bili. Nikoli ne bojo več to, kar so bili. Jaz sem ostal zvest samemu sebi, razumeš?
 ŽENSKA: Ej – sori, ampak čisto zmečkano obleko imaš, polno nekih ... vlaken.
 MOŠKI: Vidim, ja. Nisem ... nisem imel časa ... da ... Lani mi jo je Lili zlikala. Žena. Pazi. Sam sem predlagal, da se odselim. Ker ... itak je

stanovanje njeno. Od njenih staršev. Oba sta še živa. Ne morem verjet. Ne. Okej. Pazi. Nisem tako mislil. Majda zna bit prijetna. Moji niso več živi, pa so bili bolj prijetni.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Aha.
 MOŠKI: S tem, da sem ga jaz lastnoročno celega renoviral. Sam.
 ŽENSKA: Verjamem.
 MOŠKI: Čisto sam. Kamin, tisti pult sredi kuhinje, hotela je imet sprejemnico. Kaj je sploh sprejemnica? Koga sprejemaš v sprejemnici?
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Kam si se pa odselil?
 MOŠKI: V studio.
 ŽENSKA: Studio kot stanovanje?
 MOŠKI: Prostor za vaje.
Kratka pavza, da ŽENSKA dojame.
 ŽENSKA: In v tem prostoru za vaje živiš?
 MOŠKI: Ja.
 ŽENSKA: Kaj, med bobni pa trobentami? Kje imaš pa kopalnico? Pa kuhinjo?
 MOŠKI: En moj zelo dober frend živi v bloku zraven, pa hodim tja. Od njega sem si tudi oba kostuma sposodil, ptiča pa Eltona, ker je ... no, peder, pa ima te kostume.
 ŽENSKA: Aha.
 MOŠKI: Neki WC pa je blizu studia, saj to so skupni prostori. Grelnik je tudi notri, električni. Tista stvar za vodo vret. Odličen kavč. Mislim, malo rab..., ni odličen, okej je. Ne, odličen je. Odličen kavč.
 ŽENSKA: In to ti je okej?
 MOŠKI: Odlično mi je. Ptič sem, svoboden, sonce in nebo ... samo tako ... zares. Ne kostum.
 Razumeš?
 ŽENSKA: Ja.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Glej, pa kaj, tudi jaz po novem živim spet kot ena študentka, druga drugi gate krademo, pa take. Ne se sekirat.
 MOŠKI: Saj se ne. Nikoli ni prepozno, da narediš nekaj iz sebe.
 ŽENSKA: Jaz pa mislim, da je. Zelo hitro je prepozno.

MOŠKI: Nikoli ni prepozno.
 ŽENSKA: Zelo hitro je prepozno.
Kratka pavza. MOŠKI jo gleda.
 ŽENSKA: Kaj? Kaj me tako gledaš? A nisva rekla, da bo naslednje leto bolje?
 MOŠKI: Pazi. Meni je.
 ŽENSKA: Ja?
 MOŠKI: Res. Tebi ni?
 ŽENSKA: Ja, meni je super. Nisem jaz za zveze.
 MOŠKI: Ne?
 ŽENSKA: Skoraj nobenega tipa nisem imela. Tako, resnega, mislim. Prvega v osmem razredu sicer. Alen. Razlil je jogurt po tekaški stezi, ko smo imeli športni dan, in sem padla pred celo šolo. Zdaj ima avtopralnico in tri otroke.
 MOŠKI: Jaz niti avta nimam.
 ŽENSKA: Jaz tudi ne. Ga je imel pa moj drugi fant. V srednji. Ful je bil starejši od mene. Faks. Mario, ki je gojil nore gobe v predalu pisalne mize pa pil jabolčni kis za potenco. Bobo, fajn fant. Diler z gandžo. Potem sem imela pa tri diivoce zaporedoma. Košarkaša, hokejista in profesorja gimnastike. Potem je bil Tibor, ki je bil prej gej. Zame malo ni bil, potem je spet postal gej in zdaj je kar na polno gej. Matica ne štejem. Janeza tudi ne. Aja, pa še Rok. Še en hokejist. V bistvu sedem športnikov. Kot Sneguljčica.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: No, potem je bil pa še Luka. Ja, to je ta. Pustil me je, lani decembra. Oblečen v čebelo. Bi rad kaj povedal?
 MOŠKI: Ne.
 ŽENSKA: Hočeš reč, da sem imela nekam veliko moških za žensko, ki ne verjame v zveze?
 MOŠKI: Ne.
 ŽENSKA: Ha. Okej. Najprej – jebi se.
 MOŠKI: Nič nisem rekel.
 ŽENSKA: Kot drugo – koliko ... koliko ljudi v cerkvi pa verjame v Boga, evo! Pač greš, ker so nedelje dolge. Glej. Moj problem je, da sem v bistvenih stvareh preveč iskrena in se vi tega ustrašite. Lepo povem, da nisem za te družinske fore in da ne bom nikomur žena, in potem je vse narobe. Kako dolgo si ti poročen?

MOŠKI: Ne dolgo.
 ŽENSKA: Aha.
 MOŠKI: Dvajset let bi bilo. Bo. Če bo. Bo.
 ŽENSKA: Od kdaj sta pa skupaj?
 MOŠKI: Dvajset let.
 ŽENSKA: O mojbog.
 MOŠKI: Poročila sva se isto leto, ko sva se spoznala. Naša menedžerka je.
 ŽENSKA: Čakaj. Samo malo. Te je ona vrgla ven iz benda?
 MOŠKI: Sam sem šel. Nismo imeli več iste vizije.
Dolga pavza.
 ŽENSKA: Ja, saj jaz se tudi malo navajam bit sama, čeprav je zdaj že eno leto ... Fak, že eno leto je.
 MOŠKI: Sta bila dolgo skupaj?
 ŽENSKA: Ja, ful. Štiri leta. Mislim, ni ... v primerjavi s tabo ne. Ampak. Saj veš. Skupaj sva živela, potem sem se pa odselila.
 MOŠKI: Je bil njegov flet?
 ŽENSKA: Od njegovih staršev. Nimamo mi za flete, pianist. Ti pa dvajset let, a?
 MOŠKI: Ja.
 ŽENSKA: Moja dva sta tudi ločena.
 MOŠKI: Jaz nisem ločen.
 ŽENSKA: Vem, nisem mislila ...
 MOŠKI: Ne, v redu je. Bom že uredil.
 ŽENSKA: Verjamem. Če kdo, boš ti.
 MOŠKI: Kdo se je pa pri vas izselil?
 ŽENSKA se namuzne.
 ŽENSKA: Foter. Saj se zmeraj moški, a ne?
 MOŠKI: Razen ti.
 ŽENSKA: Razen jaz.
 MOŠKI: Kam je pa šel oče?
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Ma nekam na obalo, ker je imel zmeraj rad morje, mama pa ne. Potem je imel neko žensko ... Hedvika. Kakšno glupo ime. Imela je raco za domačo žival.
 MOŠKI: Raco?
 ŽENSKA: Ja. V košari jo je nosila, s krpo pokrito, da je ni zeblo.
 MOŠKI: Kaj je s temi ljudmi?!
 ŽENSKA: Pojma nimam.
Kratka pavza.

MOŠKI: Jaz imam tudi hčerko. Rubi.
 ŽENSKA: Rubi, ful lepo ime.
 MOŠKI: Po eni pesmi Theloniouša Monka.
 ŽENSKA: Rubi, Rubi, Rubi, Rubi.
 MOŠKI: Kaj naj naredim?
 ŽENSKA: Kaj?
Kratka pavza. MOŠKI je to vprašal zelo iskreno.
 MOŠKI: Nič več se ne vidiva. Kaj ... Naj ji kaj kupim? Super služim, učim in igram. Lahko ji kupim kar koli.
 ŽENSKA: Ne ... ne se s tem obremenjevat. Kdaj jo pokliči pa ji povej, da jo imaš rad. Pa plačaj preživnino, plis.
 MOŠKI: Nisva ločena. Ampak če bi bila, bi plačeval z lahkoto.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Kaj ... kar ... pokličem jo naj?
 ŽENSKA: Ja.
 MOŠKI: Kaj se naj pa pogovarjava?
 ŽENSKA: Pač ... o ...
Ognjemet. Gledata ga. Ko ga je konec, MOŠKI pogleda noter.
 ŽENSKA: Moraš it igrat naprej?
 MOŠKI: Moram it igrat naprej.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Pejt, pejt. Pejt igrat.
 MOŠKI: Kje je tvoj oče zdaj?
 ŽENSKA: Kjer je bil. Morje gleda.
 MOŠKI: Bi ga lahko spoznal?
Kratka pavza. ŽENSKA je rahlo presenečena.
 ŽENSKA: Aja? Mogoče pa res.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Glej ... saj se ...
 MOŠKI: A bi ...?
 ŽENSKA: Mogoče se pa vidiva kaj, a ne?!

Kratka pavza.
 MOŠKI: Ja. A ... tukaj?
 ŽENSKA: Ne! Ne tukaj!
 MOŠKI: Se strinjam.
 ŽENSKA: Kakšna grozna zabava.
 MOŠKI: Ja. Niso to najini ljudje.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Srečno ti želim. In srečno novo leto 2019 tudi.
 MOŠKI jo gleda.

ŽENSKA: Jaz tudi tebi. Srečno novo leto. Da te žena vzame nazaj ... ali kaj.
 MOŠKI: Jaz pa tebi, da te Luka ...
 ŽENSKA ga prekine.
 ŽENSKA: ... pofuka!!!
 ŽENSKA se poskuša zasmejati, ne gre ji. MOŠKI se nerodno zasmije.
 MOŠKI: Srečno.
 MOŠKI gre. ŽENSKA iz žepa izvleče škatlico cigaret in si eno prižge. Globoko zavzdihne.

Tretje srečanje (2019/2020)

MOŠKI na balkonu, tokrat ima s sabo viski. Pijan je. Pride ŽENSKA. ŽENSKA je ravno tako precej pijana, v rokah ima steklenico šampanjca. MOŠKI je oblečen v sadje, v jagodo. ŽENSKA je samo zelo lepo pisano oblečena. V žepih ima kupe hrane, nakradene z zabave, ki jo med pogovorom je. Ko se zagledata, se nasmehmeta.

ŽENSKA: Tukaj si!
 MOŠKI: Kje?
 ŽENSKA: Rekel si, da ne boš več tukaj!
 MOŠKI: Vem, ampak sem.
 ŽENSKA: Ne, saj je super!!! Super. Mislim. Ja. Super.
 MOŠKI: Ej, ti si tudi tukaj!
 ŽENSKA: Evo me!
 MOŠKI: Pazi. A ti lahko nekaj povem?
 ŽENSKA: Ja.
 MOŠKI: Pazi! Lahko?
 ŽENSKA: Ja!!!
 MOŠKI: Pazi! Nisem te videl na zabavi!
 ŽENSKA: A boš ta francoski piškot?
 MOŠKI: Nekaj sem te hotel vprašat.
 ŽENSKA ga presliži.
 ŽENSKA: Hvala, ker so fenomenalni! Ej, kako je ...
 MOŠKI: Rubi?
 ŽENSKA: ... Sofija? Kako ji gre klavir?
 MOŠKI: Aja ...
 ŽENSKA: Aja, ne, saj ne, kako je hčerka ...?
 MOŠKI: Ne, saj, Sofija, ja, Sofija, ona je ... genij. Mali genij.
 ŽENSKA: Enkrat mi je nekaj zaigrala.
 MOŠKI: Genialna je. Genialna.
 ŽENSKA: Ja!!!
 MOŠKI: Pazi. Zdaj tudi Bojana učim.
 ŽENSKA: Kaj?! O, uau! Vsako leto nekaj novega!
 MOŠKI: Ja.
 ŽENSKA: Big boss Bojan. A je ... učljiv?
 MOŠKI: Genialen.
 ŽENSKA: A si vesel?
 MOŠKI: Ne preveč, samo eno flašo sem spil. Nekaj sem te hotel vprašat ...
 ŽENSKA spet začne in ga prekine.

ŽENSKA: Ej!!! Ej! Še zmeraj ne vem točno – a leta minevajo hitro ali počasi?
 MOŠKI: Odvisno, kje si.
 ŽENSKA: Kako?
 MOŠKI: Odvisno, kako visoko si. Na strehi čisto malo hitreje kot na tleh.
 ŽENSKA se samo pijano zasmije.
 ŽENSKA: Hitro in počasi? Oboje?
 MOŠKI: Ja.
 ŽENSKA: In skoz se spreminjaš, ampak skoz ostaja isti?
 MOŠKI: Kdo?
 ŽENSKA: Enkrat ... enkrat sem bila tukaj.
 MOŠKI: Kje?
 ŽENSKA: Tukaj, mimo okna te hiše sem šla. Pa. Pa. Pa. Pa sem te videla.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Mene?
 ŽENSKA: Ja! Skozi okno se te vidi, ko Sofijo učiš. No, tako. Samo to. Šla sem pa mimo okna zato, ker je tukaj lepo se za sprehajati, v tem delu mesta. Ker so drevesa in vrtovi in tam zadaj, a veš, tam zadaj imajo konje! KONJE!!! Ne najina familija, ampak ena druga, en kmet, ali kaj, ker ima tudi ovce! OVCE!!! A si bil kdaj tam zadaj?
 MOŠKI: Kakšna »najina familija«?
 ŽENSKA: Kaj?
 MOŠKI: Rekla si »najina familija«.
 ŽENSKA: Ja. Kot ta familija. Ta, za katero oba delava.
Kratka pavza. MOŠKI in ŽENSKA se začneta močno smejati, da skrijeta žalost.
 MOŠKI: Aha.
 ŽENSKA: Ali ... kako ... Mislim ... si drugače razumel ... ali ...?
 MOŠKI: Ne. Ne. Saj nimava druge familije, a ne?
 ŽENSKA: Ne. Mislim, ti jo maš. Ali ne?
 MOŠKI: Seveda imam, vsi smo del kozmične ...
 ŽENSKA: Koga?
 MOŠKI: Mislim, doma me ni. Nisem doma, no. Ni ... nisem.
 ŽENSKA: Aha. Potem ... potem ni šlo?
 MOŠKI: Je, seveda je. Šlo je v smer, v katero nisem hotel, da gre.
Kratka pavza.

ŽENSKA: Pazi. Saj jaz tudi nimam čisto doma, če sem iskrena. Mislim, imam, otroško sobo. S posterji pa spričevali v predalu. Samo pri teh letih se ti dom spremeni v najbolj tujo stvar, kot da spiš na britofu.

MOŠKI: Domov si šla?

ŽENSKA: Začasno. Ful so nam najemnino dvignili, Duško pač hoče imet airbnb.

MOŠKI: Duško?

ŽENSKA: Ga poznaš?

MOŠKI: Ne.

ŽENSKA: Miši ima v fletu.

MOŠKI: Aja, ne poznam. Pa domov it ni nič takega.

ŽENSKA: Toliko stara punca sama z mamo? Tega vi tipi ne veste, kako je. Ampak nima veze. Ponedeljki, srede, petki.

MOŠKI: Kaj?

ŽENSKA: Inštrukcije. Takrat pridem sem Sofijo učit.

MOŠKI: Jaz pa torej, četrtek, sobota. Klavir.

ŽENSKA: Fak, midva živiva v istem kraju, ampak v drugem času, pianist!

MOŠKI: Jaz sem te tudi videl.

Kratka pavza.

ŽENSKA: Kaj?! Kdaj?

MOŠKI: Skoz okno. Mogoče isti dan. A si večkrat šla mimo?

ŽENSKA: Ne. Ne vem. Mogoče. Ne, nisem. Ja, sem. Zakaj, a se ne smem sprehajat?

MOŠKI: Lahko.

ŽENSKA: A ne smem gledat dreves, vrtov, krav in ovac?

MOŠKI: Konjev.

ŽENSKA: Kakšnih konjev?

MOŠKI: Pijana si.

ŽENSKA: To si ti.

MOŠKI: Jaz sem skoz.

ŽENSKA: Zakaj?

MOŠKI: Pazi. Ker sem nesrečen.

Kratka pavza.

MOŠKI: Ampak to sem že skoz. To je trademark, štekaš? Nekaj je treba bit.

ŽENSKA: Ej! Nekaj je treba bit! Bravo!

MOŠKI: Hvala!

ŽENSKA: Zakaj mi nisi pomahal z okna?

MOŠKI: Kako bi ti pomahal? V hrbet sem te videl.

ŽENSKA: In po hrbtu si vedel, da sem jaz?

MOŠKI: Ja.

ŽENSKA: A imam tak hrbet, da govori »TO SEM JAZ«?

MOŠKI: Pač, vedel sem.

ŽENSKA: Lepo.

MOŠKI: V vsakem primeru bi vedel.

ŽENSKA: Vedel kaj? Vedel bi, če bi me videl?

MOŠKI: Ja. Če bi bila nekje, kjer sem, bi vedel.

ŽENSKI se to zdi zelo lepo.

ŽENSKA: Aja?

MOŠKI: Ker bi te ziher slišal.

ŽENSKA zavije z očmi.

ŽENSKA: Vse si pokvaril.

MOŠKI: Pokvaril kaj?

ŽENSKA: Vzdušje tega večera.

MOŠKI: A imava vzdušje?

ŽENSKA: Seveda ga imava!!! Tretje leto!!!

MOŠKI: Ja.

ŽENSKA: O, uau. A tako ... A kar tako bova ... tretje leto!!! Ja, glej, zakaj pa ne, a ne?

Kratka pavza.

MOŠKI: Oprosti, ne razumem te.

ŽENSKA: Sori, ne vem ... Čisto sem pijana, ne vem, kaj sem jedla danes za zajtrk, ne mi zamerit.

MOŠKI: Nekaj sem te hotel vprašat.

ŽENSKA: Mogoče sadje.

MOŠKI: Nekaj drugega.

ŽENSKA (*kot da vpraša moškega*): Kosmiče?

MOŠKI: Nekaj drugega sem te hotel vprašat.

ŽENSKA: Kaj? Hej. Kaj si hotel vprašat?

Dolga pavza. MOŠKI ne vpraša tistega, kar je hotel.

MOŠKI: A oče še zmeraj gleda morje?

ŽENSKA: Kaj? Aja. Ja! Ha. Ne vem. Najbrž. Sedi pa ga gleda in šteje ovce.

MOŠKI: A ima ovce?

ŽENSKA: Ne. Ne! Ne!!! Ne, saj nismo neki čobani, haha. Tako sva rekla, jaz pa foter, ko smo še skupaj hodili na morje. Ovce so valovi. Ko se kodrajo, na vrhu. Tisti beli penasti valovi, od daleč zgledata kot ovčke.

MOŠKI: Ne razumem.

ŽENSKA: Pač, to je bila ena najina igrice, pianist. Tudi tamala tega ni nikoli štekala, rekla je, da sva otročja.

MOŠKI: Tamala?

ŽENSKA krikne.

ŽENSKA: Tamala pa!!! Aaaaaa!!!! Rodila je!!!

MOŠKI: Kdo?

ŽENSKA: Ime mu je France!!! France!!!! Kakšno luštkano ime, ziher bo imel brke, ko bo star, kako bo luštkan z brki, jooooooooo!

MOŠKI: Kdo je tamala?

ŽENSKA: Moja sestra!!! Moja mlajša sestra!!! Kar rodila je!!! Veš, kako imam jaz rada otroke, o mojbog!!!! Obožujem ga!!! Zmeraj sem misliła, da jih bom imela prva, ampak pa kaj, tak filing je, kot da je moj!!!

ŽENSKA zavzdihne.

ŽENSKA: Glej. Takole je. Zdaj ti bom nekaj povedala.

MOŠKI: Ja?

ŽENSKA: Mislim, da bo naslednje leto moje. Predprejšnje ni bilo. Prejšnje tudi ne. Ampak tole!!! Tole pa ...! Leto 2020. To bo moje leto, tako lepo leto je, samo dve različni cifri, okroglo. A ni?

Kratka pavza. MOŠKI ne ve, kaj naj odgovori, ŽENSKA se naenkrat spomni in zavpije.

ŽENSKA: Foter!!! To si me vprašal, jaz pa kar nekaj nabijam!!! Torej. Foter. Ja. Mislim ... Jaz mislim, da bi se vidva morala spoznat, pianist. Ti rabiš prijatelja. On rabi prijatelja.

MOŠKI: Jaz ne rabim prijateljev.

ŽENSKA: Okej, okej. Sori. Ne rabiš, ampak rad bi ga spoznal.

MOŠKI: A je v redu?

ŽENSKA: Kako?

MOŠKI: Če se ti zdi oče v redu?

Kratka pavza.

ŽENSKA: Ne vem. Nič se ne slišiva. Pojma nimam, kako je. Saj je vseeno.

MOŠKI: Vseeno ti je?

ŽENSKA: Ne, valjda, da mi ni. Ne, ni mi.

MOŠKI: Okej.

ŽENSKA: Ampak ... toliko časa je že minilo, da ... Saj mi včasih kaj komentira na Facebooku. Podpiše se pod objave, a veš to? A ni to smešno?

MOŠKI: Tega se ne dela?

ŽENSKA: Leta ga že nisem poklicala.

MOŠKI: Jaz sem jo poklical.

ŽENSKA: Koga?

MOŠKI: Hčerko.

Kratka pavza.

ŽENSKA: Okej.

MOŠKI: Samo to sem ti hotel povedat.

ŽENSKA: Kaj sta se pa pogovarjala?

MOŠKI: Nič.

ŽENSKA: Kaj je to nič?

MOŠKI: Stvari, pač. To, kar se pogovarjaš s hčerko.

ŽENSKA: O fantih?

MOŠKI: Ne. Ne.

ŽENSKA: Kaj pa potem?

MOŠKI: Stvari.

ŽENSKA: Pa se kaj vidita?

MOŠKI: Ne.

Kratka pavza.

ŽENSKA: Zakaj?

MOŠKI: Noče.

ŽENSKA: Si jo vprašal, zakaj noče?

MOŠKI: Če mi pa samo »jak« pa »ne« govori.

ŽENSKA: Si ji rekel, da jo imaš rad?

Kratka pavza.

MOŠKI: Kako to misliš?

ŽENSKA: Če si ji rekel, pač, kaj »kako to misliš«?

Pač, če si rekel, ne?

MOŠKI: Rekel kaj?

ŽENSKA: Da jo imaš rad.

Kratka pavza.

ŽENSKA: Pa si ji že kdaj rekel, da jo imaš rad. Pianist?

Dolga pavza.

MOŠKI: Zakaj bi si morali govorit neke stvari? A zato, ker ti skoz govoriš?

ŽENSKA: Ne! To je osnova.

MOŠKI: Ni osnova. To je big deal.

ŽENSKA: Reč »rad te mam« je osnova.

MOŠKI: Pazi. Ne, ni.

ŽENSKA: Pazi. Ja, je. Jaz imam rada konje, rada imam hrano, rada imam strehe, rada imam po tanovem Theloniousa Monka in tudi tebe imam rada.

Kratka pavza.

MOŠKI: Nimaš.

ŽENSKA: Pazi. Seveda imam!
 MOŠKI: Daj no. Jaz tebe nimam rad.
 ŽENSKA: Kako si jezen.
 MOŠKI: Nisem.
 ŽENSKA: In ja, vem, da me nimaš rad.
 MOŠKI: Kako veš?
 ŽENSKA: Mislim, nimam s tem problema. Najprej moraš imet sebe rad, ali kako že to gre, preden te ima lahko kdo drug.
 MOŠKI: In ti nimaš sebe rada?
 ŽENSKA: Obožujem se.
 MOŠKI: Kakšen odgovor je to?
 ŽENSKA: Ej, nisem jaz ne tvoja hčerka, ne tvoja žena, ne nič, da se boš tako pogovarjal z mano.
 MOŠKI: Občutljiva si.
 ŽENSKA: Da sem?
 MOŠKI: Ja, si. In ne pogovarjam se grdo. Ne pogovarjam se grdo z ženskami mojega življenja.
Dolga pavza, med katero se oba zavesta, kaj je MOŠKI rekel. Začne padati sneg.
 MOŠKI: To je fraza, ki jo uporabljam, že odkar ... Sneg pada?
 ŽENSKA: Sneg pada.
 MOŠKI: Sneg pada.
 ŽENSKA: Pianist, kaj je s tabo?
 MOŠKI: Kaj je z mano?
 ŽENSKA: Daj poglej se. Se zavedaš, kako ... Ma, ni važno.
 MOŠKI: Kaj? No, kaj?
 ŽENSKA: Kaj? No, kaj?! Bi rad, da ti povem?
 MOŠKI: Prosim.
 ŽENSKA: Sovražiš to, kar delaš, pa si vseeno tukaj, na tej glupi zabavi, že tretjič. A ne? A te kdaj ne bo? Lastna žena te je iz benda vrgla, potem te pa še pustila. Malo star si, da še zmeraj verjameš, da ti bo uspelo. In še nekaj ti povem: Sofija je ful ful FUL netalementirana za klavir.
 MOŠKI: Vem.
Tokrat je MOŠKI najbolj iskren do zdaj.
 MOŠKI: In moj bend je bil. Jaz sem ga ustanovil. Jaz sem jo noter pripeljal. Jaz. In jaz sem tudi šel. Sam. Ker sem hotel it. V moji knjigi piše, da je to uspeh. To je uspeh. Uspelo mi je bit jaz.
Kratka pavza.

ŽENSKA: Ja. Imaš prav. Jaz ne znam bit jaz, ti vsaj znaš bit ti. Oprosti. Res. Fak, kaj sem rekla.
 Čisto sem preveč pijana.
 MOŠKI: Rabiš vodo? Greva noter?
 ŽENSKA: Ne. Ne, ne, ne. Bodiva tukaj.
 MOŠKI: Zakaj? Pejva noter, sneg pada.
 ŽENSKA: Ne ... ne ...
 MOŠKI: Rabiš kaj drugega?
ŽENSKA vstane, zamaje se, MOŠKI jo prime, ŽENSKA ga pogleda in se odloči.
 ŽENSKA: Jaz ne rabim nikogar. Nikogar, sva si na jasnem?
 MOŠKI: Ja.
ŽENSKA ga poljubi. Strastno. Traja nekaj časa. Nato se razmakneta. Nekaj časa se gledata, nato MOŠKI spregovori.
 MOŠKI: Pazi. Okej. Glej. Ja. Okej. Pazi. Tistega mojega frenda, tistega pedra, ki mi kostume posoja. Infarkt ga je.
 ŽENSKA: Kaj?!
 MOŠKI: V redu je, ne se sekirat, živ je, malo težje gre po štengah.
 ŽENSKA: Kakšen stavek je to za po poljubu?!
 MOŠKI: Hotel sem te vprašat, če bi šla na kavo z mano. Lahko tudi kaj drugega piješ. Pazi. Nič ne spim. Pijem. Kadim. Sam, ponavadi. Ne, zmeraj. In ... a bo kakšno leto drugačno? Ker eno bo pač zadnje.
 ŽENSKA: Nasploh? Ali najino? Ne me tako gledat s temi očmi, glej me s čim drugim.
ŽENSKA ga še enkrat poljubi, nato pa preneha in naredi korak stran od njega.
 ŽENSKA: Ne moreš me povabit ven samo zato, ker se staraš.
 MOŠKI: Saj ne samo zato. Mene ni ničesar strah.
 ŽENSKA: Ne tega govorit.
 MOŠKI: Zakaj?
 ŽENSKA: Slabo mi je.
 MOŠKI: Pejva noter.
 ŽENSKA: Ne vejo, da sem tukaj.
 MOŠKI: Ne vejo, da si tukaj? Zakaj pa to?
 ŽENSKA: Nisem povabljen. Saj vidiš, da nisem v kostumu.
 MOŠKI: Nisi v kostumu?
Kratka pavza.

ŽENSKA: Ne. Čakaj, a ti misliš, da sem v kostumu?
MOŠKI se zlaže.
 MOŠKI: Ne.
 ŽENSKA: Tako se jaz oblačim, pianist. A zgledam kot maškara?!
 MOŠKI: Ne! Ne. Samo sadje je bil dress code, pa ...
 ŽENSKA: Kot banana zgledam v privat lajfu!!!
 Zjokala se bom!!!
ŽENSKA se sesede na tla, morda začne jokati, bolj pijansko kot iskreno.
 MOŠKI: Samo vabilo so pozabili, no.
 ŽENSKA: Niso.
 MOŠKI: So.
 ŽENSKA: Ne.
 MOŠKI: Pejva k meni.
ŽENSKA ga gleda.
 ŽENSKA: Kaj?
 MOŠKI: Pazi. Nisem več v studiu.
 ŽENSKA: Ne?
 MOŠKI: Ne!
MOŠKI iz žepa vzame ključe in jih dvigne.
 MOŠKI: Nimaš prav! Nisi imela prav! Evo me, nazaj na nogah. Lej me. Lej me, nazaj na nogah.
 ŽENSKA: Si kupil stanovanje?
 MOŠKI: Ja. Ne. Podobno. Pazi. Bojan mi ga je oddal. V centru. Lahko si ga pa plačujem, brez problema. Res.
 ŽENSKA: Pianist.
 MOŠKI: Pospravljeno imam tako dobro, kot še nisi videla pospravljenega stanovanja.
 ŽENSKA: Ne dvomim.
 MOŠKI: Toplo je, ampak ne preveč, tako, kot mora bit.
 ŽENSKA: Ja ...
 MOŠKI: In skoz okno je razgled ...
 ŽENSKA: ... na grad.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Ja. Ja!
 ŽENSKA: Na zidu, tistem nasproti televizorja, pa velik poster od Kafka and his Dolls. Ful je enih plošč povsod.
 MOŠKI: Kako pa to veš?
Kratka pavza. ŽENSKI se kolcne. Do konca prizora kolca.

ŽENSKA: Ful smešno ... ampak ... kako ti naj to razložim ... joj, a ... aha, saj ... ma, saj ... dva večera pa ne smeš bit v fletu, ne?
 MOŠKI: Tako sva se zmenila. Zato je poceni, zato si ga lahko privoščim.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Čakaj. Čakaj malo. Je pa res, da sem ga enkrat od daleč videl, kako je šel ven iz stanovanja z eno žensko.
 ŽENSKA: Z eno žensko, ja.
 MOŠKI: Misliš, da vara Lidijo?
 ŽENSKA: Ja. Z mano!
Kratka pavza. ŽENSKA ga gleda. MOŠKI se začne smejati, čeprav mu je neskončno težko.
 MOŠKI: Aja! Aja!!! Aja, to si bila ti!!! Sori, zdaj se pa jaz derem, oprosti. Pa sem tebi govoril, da si glasna. Ja saj, glej, meni je to prav in tako je treba.
 ŽENSKA: Ja, itak.
 MOŠKI: Potem ne bi šla z mano, ali kako? Itak poznaš stanovanje, mogoče so celo iste rjuhe.
 ŽENSKA: Glej ...
 MOŠKI: Hec je bil! Malo sem se hecal.
 ŽENSKA: Ja.
 MOŠKI: Saj si rekla, da sem ti smešen.
 ŽENSKA: Ja. Ful si smešen.
Ognjemet. Kratka pavza. MOŠKI že hoče iti, ko ŽENSKA reče ...
 ŽENSKA: Zaželi mi srečo.
 MOŠKI: Zakaj? Glej ta večer. Sneži. Dobro nama gre. A ne?
 ŽENSKA: Ja.
 MOŠKI: Meni gre super.
 ŽENSKA: Meni tudi.
 MOŠKI: Zgledaš super.
 ŽENSKA: Ja. Ti tudi.
 MOŠKI: Prvo leto je bilo tako slabo, glej naju zdaj.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Ja. Glej naju zdaj.
Kratka pavza. MOŠKI gre. ŽENSKA gleda za njim.

Četrto srečanje (2020/2021)

Tema. Igralca sedita na odru, a se ju ne vidi. Govorita v mikrofona, da imajo gledalci občutek, da sta čisto blizu. Scena je telefonski pogovor med njima. Oba govorita potih, krhko. ŽENSKA kliče, MOŠKI je tisti, ki se javi na telefon.

MOŠKI: Halo?

Kratka pavza, tišina.

MOŠKI: Bojan? Halo? Bojan, glejte ... Slišim vas, kako dihate. To ... je že malo neprijetno, se opravičujem. Ne morem vas več učiti, ne vas ne Sofije, ni to zame. In malo je čudno, da mi viski pošiljate na dom, mislim ... v studio. Mislim ... bil je dober, izjemen, ampak ... In puščate mi sporočila na tajnici. Zadnjič ste se jokali, Bojan. Se vam to zdi normalno? Eno leto je mimo. Tik pred polnočjo je, a se vam to zdi normalna ura za klic? Odrasli smo, Bojan. Halo? Bojan?

ŽENSKA se naenkrat oglasi.

ŽENSKA: Pianist? Jaz sem. Še veš, kdo?

MOŠKI: Ja, seveda vem. Jaz nikoli nič ne pozabim.

ŽENSKA: Presenečenje. Malo sem se probala pohecat.

Kratka pavza.

MOŠKI: Saj sem se nasmehnil.

Kratka pavza.

ŽENSKA: Jah. Nič. Srečno novo leto 2021.

MOŠKI: Srečno novo leto 2021.

ŽENSKA: Saj te nisem zbudila, ne?

MOŠKI: Ne. Ne spim, skoraj nikoli.

Dolga pavza.

ŽENSKA: Oprosti, ker te kličem ... s tega telefona.

MOŠKI: V redu je. Na neznane številke se itak ne oglašam, nikoli.

ŽENSKA: Zakaj?

MOŠKI: Zaradi ženinih odvetnikov.

ŽENSKA: Aha.

MOŠKI: Ja.

Kratka pavza.

ŽENSKA: Si zdrav?

MOŠKI: Ja. Ti?

ŽENSKA: Ja. Kakšno sranje od leta, a ne?

MOŠKI: Ne govori. Ja.

ŽENSKA: Pa rekla sem, da bo 2020 moje leto.

Imaš kaj za delat?

MOŠKI: Ne. Kje. Vse so odpovedali.

ŽENSKA: Še Lidijino tradicionalno novoletno zabavo v maskah.

MOŠKI: Ja.

Kratka pavza.

MOŠKI: Lepo te je slišat.

ŽENSKA: Ja. Ja. Hvala, enako. Mislila sem, da boš jezen.

MOŠKI: Kje pa si?

Kratka pavza.

ŽENSKA: Tukaj. Zdaj že nekaj časa živiva ... tukaj, kjer si ti prej. Poster sem pustila gor. Kafka and his Dolls.

Kratka pavza.

MOŠKI: Me veseli, da si zdrava.

ŽENSKA: Hvala.

MOŠKI: Pazi. Jaz tudi nisem sam.

Kratka pavza.

ŽENSKA: Pianist. O, uau. Kako lepo. Ful sem vesela zate. Res.

MOŠKI: Ja.

ŽENSKA: Vidiš, vse se sestavi, pa ... ti imaš nekoga, jaz imam nekoga.

MOŠKI: Ja.

ŽENSKA: No. Pa. Ja. Oče mi je umrl.

Kratka pavza.

MOŠKI: Kaj?

ŽENSKA: Ja.

MOŠKI: Ta z morjem in ovčami?

ŽENSKA: Ja. Ta. Z morjem in ovčami. Kako imaš fin spomin, pianist.

Kratka pavza.

MOŠKI: Umrl je?

ŽENSKA: Ja.

Kratka pavza.

MOŠKI: Žal mi je. Res mi je žal.

ŽENSKA: Hvala.

MOŠKI: Res.

Kratka pavza.

ŽENSKA: Hvala. No, hotela sem ti povedat, da sem ga končno poklicala in mi je povedal, da je nekaj narobe. V bistvu sem ga zaradi tebe poklicala.

MOŠKI: Zaradi mene?

ŽENSKA: Ja. A se spomniš, ko sva se nekaj pogovarjala o tem?

MOŠKI: Ja.

ŽENSKA: No. A veš, kaj mi je rekel?

MOŠKI: Kaj?

ŽENSKA: Da mi ne bi povedal, če ga ne bi jaz klicala. Ne bi mi povedal, da je bolan. Si predstavljaš? Tak tip moškega je bil. In potem bi umrl in jaz ... no.

Kratka pavza.

MOŠKI: Nisem ga spoznal.

ŽENSKA: Ne, nisi.

MOŠKI: Zakaj ga nisem spoznal?

ŽENSKA: Ne ... ne se sekirat.

MOŠKI: Kdaj je pa umrl?

ŽENSKA: Pred štirimi mesci.

MOŠKI: Žal mi je. Res.

ŽENSKA: Hvala.

MOŠKI: Rad sem ga imel.

Kratka pavza.

ŽENSKA: Tudi on je imel rad tebe.

Kratka pavza.

MOŠKI: A Hedvika je prišla na pogreb?

ŽENSKA: Hedvika!

MOŠKI: Z racami!

ŽENSKA: O, uau, kak spomin imaš.

MOŠKI: Najboljši.

ŽENSKA: Je, ja, prišla je. Nič se ni postarala. Še z mami sta poklepetali. A veš ... ko pogledaš za nazaj, vidiš, kako je vse brez zveze. Vse te zamere pa ...

MOŠKI: Ne splača se živeti kjer koli drugje kot zdaj.

ŽENSKA: Kaj pa, če si zdaj nesrečen? Kaj pa potem?

MOŠKI: Ampak midva sva srečna.

ŽENSKA: Ja. Sva, ja.

Takrat se zasliši nekaj tonov. ŽENSKA jih igra na pianino. MOŠKI se nasmehne.

MOŠKI: Je to Moanin'?

ŽENSKA: Je, ja. Dober komad, a ni?

MOŠKI: Art Blakey and The Jazz Messengers.

ŽENSKA se nasmehne.

ŽENSKA: Če ti tako rečeš. Pianino sem hotela in sem ga dobila. No. Ful bi rada, da bi me ti učil,

pa ker je to nemogoče, me zdaj uči Youtube.

Za en kurc sem.

MOŠKI: Si, ja.

ŽENSKA se smeje, komaj se zadrži, da ni preglasna. Takrat ji MOŠKI odgovori z igranjem na svoji strani.

ŽENSKA: O, uau.

ŽENSKA in MOŠKI nekaj časa igrata. Nato nehata.

ŽENSKA: Ne vem, kaj naj naredim. Zdaj kar tukaj živi in smrči in ... ne vem, kaj naj se pogovarjam z njim.

MOŠKI: Saj ti govoriš dosti za oba.

ŽENSKA se začne smejeti. Hkrati ji je smešno in žalostna je. Kratka pavza.

ŽENSKA: Ne, kaj je lepa?

MOŠKI: Kdo?

ŽENSKA: Ta, ki je pri tebi? Mislim ... kdo je? Saj me ne zanima. Ampak vseeno mi lahko poveš.

Kratka pavza.

MOŠKI: Ja. Zelo je lepa.

ŽENSKA: Super. Ful ... ful sem vesela.

Kratka pavza.

ŽENSKA: Mislim ... glej. Bi ... bi se mogoče kdaj dobila?

MOŠKI: Zakaj?

Kratka pavza.

ŽENSKA: O, uau. Tega vprašanja pa nisem pričakovala.

MOŠKI: Oprosti. Moram it. Nočem bit nedružaben, ker sem sicer zelo družaben človek.

ŽENSKA: Pianist, ne zajebat tega zaradi ponosa. Prosim.

MOŠKI: Česa? Saj sva prijatelja. To je največ vredno. Ti si z nekom. Jaz ...

ŽENSKA: Ne vem ... ne vem, če sem čisto zares.

MOŠKI: Ampak ... jaz sem resen. Zame je samo zares.

Kratka pavza.

ŽENSKA: Zakaj si nehal učiti?

MOŠKI: Ker pripravljam nekaj. Rabim čas zase.

ŽENSKA: Ne zaradi mene?

Kratka pavza.

MOŠKI: Pazi. Jaz sem vedno verjel vate.

ŽENSKA: Verjel vame? V kaj pa imaš za verjet?

MOŠKI: Kar sem rekel, sem rekel.

ŽENSKA: Jaz tudi vate. Ti boš ... ti boš enkrat še vse, pianist.
 MOŠKI: Ti tudi.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Zaželi mi srečo.
 MOŠKI: Želim ti srečo. In srečno novo leto 2021 tudi.
 ŽENSKA: Srečno novo leto.

Peto srečanje (2021/2022)

MOŠKI in ŽENSKA se zagledata na strehi. Sta v istih kostumih kot ob prvem srečanju – oba sta ptiča.

ŽENSKA: Tisti bend spodaj ... ki je prej igral ... in ima zdaj pavzo ...?
Kratka pavza.
 MOŠKI: To so The Funmakers.
 ŽENSKA: Aha.
 MOŠKI: In?
Kratka pavza. ŽENSKA noče priznati.
 MOŠKI: Všeč so ti, ne?
 ŽENSKA: Ne. Ja. So.
ŽENSKA se nasmehne. MOŠKI pokaže na kostum.
 MOŠKI: Zelo ...
 ŽENSKA: Če je pa spet isti dress code. Pa itak se me noben več ne spomni. Preveč stvari se je zgodilo vmes. V redu je. Ni se mi dalo.
MOŠKI se nasmehne.
 MOŠKI: A si videla?
 ŽENSKA: Nov akt v dnevni sobi?
 MOŠKI: Ja.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Ja. V bistvu ... mi je všeč.
 MOŠKI: Meni tudi.
 ŽENSKA: Boljša je, ful je boljša.
 MOŠKI: Barve zna uporabljat.
 ŽENSKA: Proporci so odlični.
 MOŠKI: Se je le pet let učila.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Pet let.
 MOŠKI: Pet let.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Si dobro?
 ŽENSKA: Ja. Ti?
 MOŠKI: Ja. Bil sem ...
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Ja. Kje si bil?
 MOŠKI: Pazi. Glej. Jaz. Okej. Zamenjal sem telefonsko.
 ŽENSKA: Vem.
 MOŠKI: Ker ... sem se tako odločil. In sem šel po Evropi in malo igral v klubih. Prestolnice, najboljše prestolnice. Potem sem pa prišel nazaj.

ŽENSKA: Eno leto je dolgo.
 MOŠKI: In hkrati ne!
ŽENSKA in MOŠKI se namuzneta.
 ŽENSKA: Nikoli si ne bom zapomnila, če čas teče hitreje ali počasneje, ko si višje.
 MOŠKI: Vsak prostor ima v bistvu svoj čas. To si zapomni.
 ŽENSKA: Vsak prostor? Tudi ta streha?
 MOŠKI: Ja. Tudi ta streha.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Pa ti?
 ŽENSKA: Nikamor nisem šla. Sem pa delala na sebi.
 MOŠKI: Aha.
 ŽENSKA: Recimo. Zdaj imam psa. No, psička je.
 MOŠKI: Lepo. Kako ji je pa ime?
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Rubi.
Kratka pavza. ŽENSKO je malo sram.
 ŽENSKA: Sori. Samo ...
 MOŠKI: Ne, saj ...
 ŽENSKA: Lepo ime, pa ...
 MOŠKI: Ja, je ...
 ŽENSKA: Nisem mislila ...
 MOŠKI: Vse v redu ...
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Pame pa nisem jaz izbrala. Moj ... no, moj fant jo je. Skupaj imava psa.
 MOŠKI: Aha. A ... a je hrt?
 ŽENSKA: Seveda je hrt.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Kako pa je tvoja Rubi?
Kratka pavza.
 MOŠKI: Tudi ona ima fanta.
 ŽENSKA: Aha.
 MOŠKI: Skejta.
 ŽENSKA: Skejterja ima?
 MOŠKI: Ona skejta.
 ŽENSKA: Kaj? Punce tudi skejtajo?
 MOŠKI: Zgleda. Lani za novo leto sem ji kupil to ... rolko. Jo je prišla iskat in potem je ... potem je kar pri meni prespala.
 ŽENSKA: Lani za novo leto?
 MOŠKI: Ja.
Kratka pavza.

ŽENSKA: Tista lepa ženska, ki je bila lani s tabo, je bila tvoja hčerka?
 MOŠKI: Saj je lepa.
ŽENSKA se nasmehne.
 ŽENSKA: Lepo. V moji generaciji ni nobena skejtala.
 MOŠKI: No. Pa naju je oba čas ujel.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Zgledata zelo srečna.
 ŽENSKA: Kdo?
 MOŠKI: Lidija in Bojan.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Ja, saj sta. Bolj, kot sta bila. Lidija se mi je zahvalila.
 MOŠKI: Kaj?
 ŽENSKA: Ja. Ker »sem ji pokazala prioritete«. Veš, kako je bil bizaren pogovor. In ... kar povabila me je na zabavo letos. Najprej sem mislila, da se mi meša, ko sem videla vabilo. Potem sem si pa rekla – pazi. Rekla sem si – o, uau, fuck me. Pa grem. Ne bom imela slabe vesti. Mislim, imela jo bom, samo ne bom pustila, da me ... Saj razumeš.
 MOŠKI: Ja.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Objela me je. Lidija me je objela.
 MOŠKI: Kaj? Kot da ni bilo nič?
 ŽENSKA: Ja. Kot da ni bilo nič.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: In tako sem dokončno ugotovila, kako sem nepomembna v tem svetu.
 MOŠKI: Pazi. Jaz sem tudi.
 ŽENSKA: Prvo leto nisi tako mislil.
 MOŠKI: Sem pa skoz vedel.
 ŽENSKA: Kafka and his Dolls.
 MOŠKI: The Funmakers.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: A še kadiš?
 MOŠKI: Ne.
 ŽENSKA: Res?
 MOŠKI: Res. Ti?
 ŽENSKA: Ne. Ne kadim. Res ne.
 MOŠKI: Čestitke.
 ŽENSKA: Poskušaava ... no, poskušaava zanosit, pa se je treba zresnit.
 MOŠKI: O, lepo.

ŽENSKA: Tri dni.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Tri dni poskušata?
 ŽENSKA: Ja. Kaj? Kaj me tako gledaš? Enkrat je treba začeti.
MOŠKI se zasmije.
 MOŠKI: Zmeraj je nekaj prvič.
 ŽENSKA: A ni lepo, ko so stvari prvič?
 MOŠKI: Je.
 ŽENSKA: Prvi šolski dan.
 MOŠKI: Prvič pijan.
 ŽENSKA: Prvi pes, ki si mu dal ti ime.
 MOŠKI: Prva beseda.
 ŽENSKA: Prvo kolo.
 MOŠKI: Prva plata.
 ŽENSKA: Prvič, ko ti pride.
 MOŠKI: Prvi umetni zob.
 ŽENSKA: Ne bi vedela.
 MOŠKI: Malo še počakaj. Vsak otrok ti vzame en zob, pravijo.
 ŽENSKA: Ja, ženski. A tudi moškemu?
 MOŠKI: Upam, da ne. Ker potem imam tri otroke in za dva res ne vem, kje naj bi bila.
ŽENSKA se zasmije, nato dolga pavza.
 ŽENSKA: Prvič, ko sva se srečala.
Začne se ognjemet. MOŠKI in ŽENSKA gledata ognjemet, nato se spogledata.
 MOŠKI: Moram it.
 ŽENSKA: Pejt. Pejt igrat. Ne se obremenjevat zaradi mene. Saj se ne. Se?
 MOŠKI: Če te ne bi spoznal, me ne bi bilo tukaj.
 ŽENSKA: A na strehi?
 MOŠKI: Ne. Ne bi me bilo tukaj. Pazi. Prvo leto sem stal na robu strehe, a ne?
 ŽENSKA: Ja, se spomnim.
 MOŠKI: Super bi bilo. Najboljši padec bi bil.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Potem si pa prišla. Pa. No. Potem pa sem si vsako leto rekel, da vidim, kaj bo povedala. Skoz nekaj govori. Mogoče ima kaj za povedat. Grem na streho. In sem šel. Pet let. No. Skoraj. Ampak tudi tisto četrto se mi je zdelo, da sem na strehi.
Kratka pavza. ŽENSKA ga, vsa zaskrbljena in polna ljubezni, nadere.

ŽENSKA: Midva sva ptičala!!! Sva si na jasnem?!
 Pianist! Da mi nikoli več ne rečeš česa takega!!!
 MOŠKI: Prav.
 ŽENSKA: Zdaj imaš zdravstveno zavarovanje?
 MOŠKI: Ja.
 ŽENSKA: Res?
 MOŠKI: Ja.
 ŽENSKA: Prišežeš?
 MOŠKI: Prišežem.
 ŽENSKA: In ne razmišljaš več o teh traparijah?
 MOŠKI: Ne.
 ŽENSKA: Prišežeš?!
 MOŠKI: Prišežem.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Ker ... ker letos sem res zadnjič tukaj. Me razumeš, pianist?
 MOŠKI: Ja. Jaz tudi. Zdaj grem naprej.
 ŽENSKA: Jaz tudi. Mislim, da sem pripravljena, da grem naprej. Ne morem se več vračat sem, pa čeprav si ti tukaj.
 MOŠKI: Ne ... It moram. To mislim.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: A si nazaj pri The Funmakers?
 MOŠKI: Pazi. Fantje so jo odpustili.
 ŽENSKA: Tvojo ženo?
 MOŠKI: Ja. Mojo bivšo ženo.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Si srečna?
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Ja. Ti?
 MOŠKI: Ja.
 ŽENSKA: Ful sem vesela zate, pianist.
 MOŠKI: Jaz tudi zate.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Ja, nič. Želim ti srečo. Pa srečno novo leto 2022 tudi.
 MOŠKI: Jaz tudi tebi. Srečno 2022.
Kratka pavza. MOŠKI ne gre. ŽENSKA spregovori.
 ŽENSKA: Glej. Zdaj sem drugačna, kot sem bila. Treba je odrast, se spremenit, ugotovit, da je življenje pač takšno. Ne moreš čakati.
 MOŠKI: Se strinjam.
 ŽENSKA: Vsi smo samo priredbe. Pejt zdaj. Pejt igrat.
Kratka pavza.

ŽENSKA: Kaj me tako gledaš? Pejt igrat.
 MOŠKI: Ne morem.
 ŽENSKA: Zakaj?
Kratka pavza.
 MOŠKI: Ker ... ker nisem v bendu. Že dve uri sem na tej strehi. Dobil sem vabilo po pošti. Ne vem, ali sta se zmotila, mogoče sem ostal na seznamu. In sem pač prišel. Zagledal The Funmakers. Spil pet viskijev. In šel na streho.
 ŽENSKA: Zakaj si se mi pa zlagal?
 MOŠKI: Ker si bila videt srečna. Pa nisem hotel, da si nesrečna zaradi mene.
 ŽENSKA: Samo zaradi tebe sem srečna, bedak.
Kratka pavza. ŽENSKA ga nekaj časa gleda, nato vzame iz žepa cigareto, si jo prižge in začne kaditi. MOŠKI jo gleda.
 ŽENSKA: Kaj me tako gledaš? Ni to zame, pianist. Ta pravila pa folna kislina. Z njim bi morala prit na to zabavo, pa sem ga raje kar pustila. Pustila sem ga pred eno uro. Naredil mi je urnik ovulacije. Popizdila sem. Pa ne samo zaradi tega. V bistvu ne vem, zakaj sem. Ampak sem. Pa sem prišla sem. Sama.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: Ne morem. Ne morem se it tega življenja. Ni to zame. Nocoj sem si to priznala, in zdaj pa res ni več poti nazaj. In zato sem srečna. Vse sem zaježala. Ampak sem srečna.
 MOŠKI: Prvo leto je bilo podobno.
 ŽENSKA: Ja. Ampak sem mislila, da sem nesrečna. Rabila sem pet let.
 MOŠKI: Pet let. Si si pač vzela čas.
 ŽENSKA: Saj ga ima vsak prostor na svetu, dosti ga je za vse.
Kratka pavza.
 MOŠKI: Kaj pa pes?
 ŽENSKA: Itak je njegov. Ne mara me. In jaz ne nje. Dvakrat me je ugriznila.
 MOŠKI: Pazi. Nič denarja nimam.
 ŽENSKA: Jaz tudi ne.
 MOŠKI: Še zmeraj živim v studiu.
 ŽENSKA: Jutri se selim nazaj domov.
 MOŠKI: Je njegov flet?
 ŽENSKA: Tako kot pes.
Kratka pavza.

ŽENSKA: Jaz sem zares, v svojem bistvu, nekdo, ki nima pojma, kaj hoče.
 MOŠKI: Jaz točno vem, kaj hočem bit.
 ŽENSKA: Aha.
 MOŠKI: Pazi. Samo to nikoli ne bom.
Kratka pavza.
 ŽENSKA: In? Kaj bova zdaj?
MOŠKI izvleče cigareto in si jo prižge. Nekaj časa se gledata, nato MOŠKI spregovori.
 MOŠKI: Nikoli ne bom nehal.
 ŽENSKA: Jaz tudi ne.
MOŠKI in ŽENSKA kadita, luč počasi ugaša.

TEMA IN KONEC

Priloga gledališkega lista Mestnega gledališča ljubljanskega
Letnik LXXI, sezona 2020/2021, številka 6